HALKIN SESİ 24

23 EYLÜL 1975
250 Kuruş

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

CHP MİTİNGLERİNDEKİ OLAYLAR ÜZERİNE

Gazeteler, Eylül başında Millî Güvenlik Kurulunun önemli bir toplantı yaptığını yazdı. Toplantıda yükselen işçi hareketlerini ve bağımsızlık eylemlerini bastırmak için alınacak tedbirler üzerinde durulduğu açıklandı. AP'li Yeni Asır Gazetesi, özellikle Devrimci Gençlik Birlikleri ve Halk Birliklerine karşı yeni bir baskı kampanyasına girişileceğini açıkça yazıyor ve bu haberi Millî Güvenlik Kurulu toplantısına katılanlardan aldığını söylüyordu.

MİLLİ GÜVENLİK KURULUNUN TEDBİRLERİ UYGULANIYOR

Esasen MC hükümeti, yoğun bir baskı kampanyası başlatmıştı. İşçi hareketleri, derhal polis ve MHP'li komandoların saldırı ve zorbalığı ile karşılaşıyordu. Pazarcık, Beylikköprü ve en son Mihalıççık'ta köylülerin toprak mücadeleleri, jandarma zulmüne uğradı. İki süper devlete karşı bağımsızlık yürüyüşleri kurşun yağmuruna tutuldu. Polis, Adana'da 149 devrimciyi gözaltına aldı ve bunlardan altmış kadarına elektrik işkencesi uyguladı. Ankara DGB, Valilik kararı ile kapatıldı, birçok DGB ve Halk Birliği işe kapatılma tehdidi altındadır. Yurdun çeşitli yerlerinde çok sayıda devrimci tutuklandı.

MC faşistleri halkın üzerine itleri salarken, revizyonistler de taşları bağlıyorlar. TSİP revizyonistleri, gazetelerinde, açıkça devrimcilere yönelen baskılara ses çıkarılmamasının propagandasını yapıyorlar.

Diğer yandan MC hükümeti, devrimcileri tecrit etmek amacıyla tertipler tezgahlıyor. Polis örgütleri, MC faşistlerine ve revizyonistlere karşı yürütülen mücadeleyi çeşitli kışkırtmalarla CHP'nin üzerine yöneltmeye çalışıyor. MC faşistlerinin CHP'ye yönelttikleri hücumlar tek bir noktada toplanmaktadır. CHP, devamlı olarak «Komünistlerin yanında yer almakla» suçlanıyor. Amaç açıktır: CHP üzerinde manevî bir baskı yaratmak, CHP'deki gerici eğilimleri kabartmak, Demirel'in üzerine yönelen hücumları devrimcilerin üzerine çevirmek.

DEVRİMCİLERİN KELLESİ ÜZERİNDE AÇIK VEYA KAPALI PAZARLIKLAR

Kıbrıs konusundaki gelişmeler manzarayı tamamlıyor. Kıbrıs'taki askeri müdahaleyi, Birleşmiş Milletler kararına rağmen devam ettirmek isteyen Türkiye hakim sınıfları, bütün dünyada yalnızlığa sürüklenmiştir ve işgali sürdürmek için şimdi de diğer süper devletle, Rus sosyal - emperyalistleriyle kırıştırmaya başlamıştır. Bütün dünyada kısmî bir Türk-Yunan savaşı ihtimalinden söz edilmektedir. Sosyal-emperyalist çarlar ise bunun pususuna yatmışlardır ve Korutürk'e özel mesajlar yolluyorlar. Brejnev çetesi için yayılma fırsatlarını değerlendirmekten başka ilke yoktur. 12 Mart generalleri ve MC hükümeti ise, iki süper devletten birine yaslanarak küçük devletlere çullanma politikası izliyor. Türkiye hakim sınıfları, yalnız ABD emperyalistlerine değil, diğer süper devlete karşı da teslimiyetçidir. Bu sebeple sıkıştıkları zaman Rusya'ya da el uzatmaktadırlar.

ABD veya sosyal-emperyalist Rusya ile her yakınlaşma, devrimcilerin kellesi üzerinde açık veya kapalı bir pazarlık ve anlaşmayı da beraberinde getirmiştir. Türkiye ile Yunanistan arasındaki gerginlik arttıkça, Türkiye hakim sınıfları iki süper devletten birinin kanatları altına girmekte ve içte de devrimciler üzerindeki baskıyı yoğunlaştırmaktadır. Çünkü devrimciler, iki süper devlete karşı mücadele ediyor, Yunanistan'la dostluğu savunuyor, Kıbrıs'tan askerlerin çekilmesini istiyor ve gerici savaşa karşı çıkıyorlar. Bütün bunları şüphesiz Millî Güvenlik Kurulu da görmektedir.

BUGÜN MÜCADELEYİ YOĞUNLAŞTIRACAĞIMIZ NOKTALAR

Bu şartlar altında devrimcilerin taktiği ne olmalıydı ve hâlâ ne olmalıdır:

1. Adana yürüyüşü ile doruğuna ulaşan tutuklama ve işkencelerden sonra acil görev neydi? İşkenceye, polis ve komando saldırılarına karşı geniş bir demokratik kampanya örgütlemeli ve mücadeleyi özellikle bu alanda yoğunlaştırmalıydık. 12 Mart zulmünden başlayarak bugün de devam eden işkencenin hesabının sorulması

devamı 2 de

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

ELAZIĞ VE TUNCELİ OLAYLARINI YAŞAYAN DEVRİMCİLER YAZIYOR

ELAZIĞ'DA FAŞİSTLER, DEVRİMCİLERE VE HALKA SALDIRDI

4 Eylül 1975 tarihinde yapılan CHP mitingine bazı devrimci kuruluş ve dernekler de katıldı. Mitingde, devrimci sloganlar hakim oldu. Sosyal - emperyalistlerin yardakçılığını yapan TSİP revizyonistlerinin karşı çıktığı pankart ve sloganlar şunlardı: «Ne Amerika, Ne Rusya, Bağımsız Türkiye», «İş - Toprak - Hürriyet, Faşizme Nihayet», «Halklara Özgürlük», «İşçi - köylü - gençlik, Devrim için birleştik». Revizyonistler, «Ne Amerika, Ne Rusya» sloganına kesinlikle karşı çıktılar. «Aman bu sloganı atmayalım, provokasyona gelebiliriz, aynı zamanda Marksizm - Leninizme aykırı olur» dediler.

Daha sonra, polis ile faşistler mitinge saldırdı. Revizyonistler, ses çıkarmadılar. Reformcu CHP'liler de devrimci arkadaşların yakalanıp götürülmesine seyirci kaldılar. Devrimciler, bir taraftan faşistler, bir taraftan da revizyonistler arasında, iki ateş arasında kaldılar. CHP yetkilileri ve gençlik kolları, saldırganlara karşı konmamasını istiyordu. Halk ve devrimci gençlik onların bu tutumlarını şiddetle protesto etti.

Elazığ'dan
Bir Devrimci

HALKIN SESİ
HAFTALIK DERGİ
• Sahibi :
İLKER SÜMERKAN
• Sorumlu Yazı İşleri Md.
FİKRET ULUSOYDAN
• Yönetim Yeri :
Çatalçeşme Sok. 48/11
Cağaloğlu - İstanbul
• Yazışma ve Abone Ad.
P.K. 1112, Sirkeci - İst.
• Baskı:
ARPAZ MATBAACILIK
• Abone şartları :
Yurtiçi Yıllık 125,
Altı aylık 65 TL.
Avrupa (Uçak):
Yıllık 200,
Altı aylık 100 TL.
• İlân şartları :
Santimi 30 TL.
Yayın İlânı:
Çerçevesi 100 TL.
• İstanbul Dağıtımı :
Fuat BÜTE
• Türkiye dağıtımı
HÜRRİYET DAĞITIM

ELAZIĞ'DA DEVRİMCİLER SALDIRIYA GÖĞÜS GERDİ

CHP'nin Elazığ'da düzenlediği seçim mitingine faşistler saldırdı. Biz devrimci bir gurup olarak ellerimizde pankartlar mitinge katılmıştık. Mitingi düzenleyen CHP'liler ve onlarla birlikte revizyonistler, atılan sloganları önlemek ve pankartları indirmek için çok çalıştılar. Biz buna razı olmadık.

Faşist saldırı başlayınca, saldırılara esas olarak biz karşı koyduk. CHP yöneticileri, sloganlarımızı önlemeye çalıştıkları ve pankartlarımı indirmek istedikleri bu devrimci guruba dua etsin. Eğer arkadaşlarımızın faşistlere karşı direnmesi olmasaydı, mitinge iki saat geç gelen Ecevit, miting yerinde bir tek kişi bile bulamazdı.

Miting şunu da gösterdi: Revizyonistlerin yarattığı yılgınlık ve pasifizmin etkisindeki halk, faşist saldırılar karşısında dağılabiliyor. Ama faşistlere karşı direnen devrimcilere her şeye rağmen destek olabiliyor.

Revizyonistlerin daha evvelki teslimiyetçi politikalarından cesaret alan polis, faşistlere karşı direnen arkadaşları tek tek Emniyete götürmeye çalıştı. Bir arkadaşı götürmek isteyen polislere gereken cevabı verdik. Polis bundan sonra devrimcileri götürmekten vazgeçti.

Elazığ'dan
Bir Grup Devrimci

OKUYUCULARIMIZA

ABONE KAMPANYASI

19. sayımızda açtığımız abone kampanyasından sonra dergimize gelen abone sayısı 100'ü aştı. Geçen hafta 20 yeni abone kaydettik. Bu 20 aboneden 8'inin abone bedeli olarak bize 770.— lira ulaştı. 12'sinin parası henüz elimize geçmedi. Ayrıca geçtiğimiz hafta, 23. sayıya kadar parası bize ulaşmamış 42 abonenin 18'sine ait olmak üzere elimize 1806.60 lira geçti. Böylece şimdiye kadar dergimize 84 abone bedeli olarak 6.996.60 lira gelmiş oldu.

BAĞIŞ KAMPANYASI

Dergimize bağış için yaptığımız çağrıya karşılık geçen hafta içinde 250 lira İstanbul, 440 lira Fatsa, 100 lira Balıkesir, 100 lira Erzincan, 35 lira Konya olmak üzere toplam 925 lira bağış gönderilmiştir. Böylece kampanyanın başından beri toplanan bağış miktarı 3.364 liraya ulaşmıştır.

19 Eylül 1975

CHP, HALKIN YANINDA OLMAK İSTİYORSA, FAŞİSTLERLE MÜCADELE ETMELİDİR

Tunceli'ne gelen Ecevit, düzenlenen mitingdeki konuşmasında, «Ne Amerika, Ne Rusya», «Üsler kaldırılsın», «Halklara özgürlük» gibi sloganları atan devrimcilere karşı çıktı. CHP'liler halk içindeki aşiretçilik zihniyetinden de faydalanarak «Bu sloganları atanlar, şu aşirete mensupturlar» diyerek halkı devrimcilere karşı kışkırtmaya çalıştılar.

Mitingden bir gün önce Elazığ'da CHP'liler faşistlere karşı esas olarak teslimiyetçi bir tavır takınmışlar. Faşist saldırganlara karşı halka «Başınıza taş yağsa bile yerinizden kıpırdamayın» demişler.

CHP'liler halkın yanında olmak istiyorlarsa, devrimcilerle birlik, faşistlere karşı mücadele yolunu seçmelidirler.

Tunceli'den
Bir Devrimci

nı günün temel isteği olarak ileri sürmeliydik. Bu noktada en geniş ittifakı sağlayacak elverişli şartlar vardı ve bugün de vardır. Devrimciler, bağımsızlık yürüyüşleri ile emekçi yığınlar içinde büyük sevgi ve destek topladılar. Devrimcilere yapılan zulüm, halk içinde büyük bir nefret uyandırıyor. Öte yandan demokratik çevreler, baskıların hesabının sorulmasını isteyen seslerini yükseltiyorlar. Eskiden faşizme sünger çekmeyi savunan Ecevit bile, hesap sormaktan söz ediyor.

2. İki süper devlete karşı bağımsızlık bayraklarını daha da yükseğe kaldırmalıydık. Çünkü hakim sınıflar, iki süper devletten birine dayanarak Yunanistan'la çatışmayı derinleştirmekte ve Türkiye üzerindeki yabancı tahakkümünü ağırlaştırmaktadırlar. Yunanistan ile dostluğu değil de, sonu savaşlara varacak bir rekabeti esas alan dış politika, yurdumuz üzerindeki hegemonya çatışmasını kızıştırmakta, Türkiye'yi yeni maceralara sürüklemektedir.

Özellikle Ortadoğu ve Portekiz'deki gelişmeler, iki süper devlet arasındaki rekabeti şiddetlendirmektedir. Bu şartlarda iki süper devlete ve onların körüklediği emperyalist savaşa karşı mücadele, daha da büyük önem kazanmaktadır.

YANLIŞ SİYASET PROVOKASYONA AÇIKTIR

İki süper devlete, faşizme ve revizyonizme karşı mücadelenin bu noktalarda yoğunlaştırılması gereken bir sırada, CHP'yi hedef alan davranışları en başta MC hükümeti kışkırttı. Tunceli'de bazı arkadaşların devrimci niyetlerle bu tür davranışlara katılması, gerçeği değiştirmez. Eğer doğru bir siyaset uygulamaz, vuracağımız hedefi iyi belirlemezsek, devrimci mücadeleye zararlı bir çizgiye kaçınılmaz olarak düşeriz. Nitekim Uşak, İzmir ve Fethiye'de bizzat polisin «devrimci» kılığı altında kışkırtma ve tertiplere giriştiği açıktır. Böylece MC faşistlerine ve revizyonizme karşı mücadele arka plana itilmiş ve CHP ile mücadele esas mesele haline getirilmiştir. Sonuç olarak bağımsızlık mitingleriyle kazanılan destek, belli ölçülerde dağıtılmış ve CHP de gerici bir tutuma çekilmiştir.

Bugün Türkiye'de CHP'yi MC faşistleri ve revizyonistlerle aynı kefeye koyan bir siyaset, bizzat faşistler ve revizyonistler tarafından tahrik edilmektedir. Üstelik provokasyon (kışkırtma) zinciri bağıra bağıra gelmiştir.

İşçi hareketlerine ve bağımsızlık eylemlerine yapılan saldırılara devrimciler kararlı olarak karşı koydular ve mücadeleyi başarıyla devam ettirdiler. Polis, artık cepheden saldırıyı, içerden saldırı ile birleştirmektedir. Bir kısmı elinde cop, polis olarak, bir kısmı elinde silahla komando olarak cepheden saldırmaktadır. Diğer taraftan bazı hafiyeler de acemi bir şekilde «devrimci» kılığı altına sokulmakta ve bunlara devrimcileri tecrit ve gözden düşürme görevleri verilmektedir. Uşak'ta, İzmir'de ve Fethiye'de olan budur. Unutmamak gerekir ki, en doğru ve en haklı sloganlar, eğer yerinde ve zamanında kullanılmaz, hedef doğru tayin edilmezse, devrim düşmanları tarafından da desteklenebilir.

Polisin son tertip ve kışkırtmalarının hedefleri açıktır:

1. Devrimcileri tecrit etmek ve onlar üzerindeki terörü yoğunlaştırmak için elverişli ortam yaratmak.

2. CHP'yi gerici bir tutuma çekmek, CHP'de devrimcilere düşmanlığı körüklemek.

3. Kıbrıs'ın bağımsızlığını savunan bütün yurtseverleri geri çekilmeye ve pasifizme zorlamak.

4. Kürt milliyeti üzerindeki baskıyı yoğunlaştırmak. Irkçı zulme karşı verilen mücadeleyi bastırmak.

Polis son provokasyonlarla, özellikle CHP'yi gerici bir noktaya çekme konusunda önemli bir başarı kazanmıştır. Bunun için Ecevit'in konuşmalarına bakmak yeter.

CHP MİTİNGLERİNDEKİ OLAYLAR ÜZERİNE

DEVRİMCİLERİN SUSTURULDUĞU 12 MART «DEMOKRASİSİ»

Ecevit, son konuşmalarıyla 12 Mart'ın karanlık güçlerine birçok konuda güvence vermiştir. Çünkü Ecevit, halka güvenmiyor. İktidara gelmek için 12 Mart generallerinin rızasını almayı zorunlu görüyor. MC faşistleri, «CHP komünistlerin yanında yer alıyor» dedikçe, Ecevit telaşa kapılıyor ve aslında bu düzen için bir tehlike olmadığını ispat etmeye çalışıyor.

Ecevit, yapılan «provokasyonları» fırsat bilerek, devrimcilere karşı gerçekle ilgisi olmayan suçlamalara girişmiştir.

Ecevit, «demokrasinin yaşaması için» devrimcilerin susturulması gerektiğine CHP tabanını inandırmaya çalışıyor. CHP Genel Başkanı, burada, 12 Mart generallerinin kabul edebileceği bir düzen ile demokrasiyi birbirine karıştırıyor. Çünkü devrimcilerin susturulduğu sahte bir demokrasinin şampiyonları, en başta Türünler, Tağmaçlar, Erimler, Demireller, Türkeş, Melen ve Sancarlardır. Aslında Ecevit, 12 Mart rejiminin koyduğu sınırlara boyun eğiyor ve generallerin izin alanı dışına çıkılmasından korkuyor.

ECEVİT'İN «HAİN» SUÇLAMASINI KİMLER ALKIŞLAR?

Ecevit, «sol ihanetten» söz ediyor. Dilin kemiği yoktur. Şüphesiz herkes istediğini söyleyebilir. Fakat sorumlu kişiler «ihanet» gibi sözcükleri tartarak söylemelidir.

Kimdir hain? İşçilerin demokratik hakları ve kurtuluşları için mücadele edenler mi haindir? Söke toprak işçilerinin mücadelesine önderlik edenler, iki süper devlete karşı bağımsızlık mücadelesi bayrağı açanlar, Türkiye'nin her yerinde köylülerin toprak ve hürriyet mücadelesine omuz verenler, Yenice köylüleri ile yürüyenler, «yurdumuzda hiç bir yabancı asker kalmasın» şiarı ile ABD PX'inin faaliyetini durduranlar mı haindir?

Hiç bir CHP'li yurtsever, Ecevit'in bu «hain» sözüne katılmaz. Çünkü onlar, bu eylemleri destekle diklerini birçok söz ve davranışlarıyla açıklamışlardır. Ecevit'in bu «hain» sözcüğünü alkışlayacak olanlar, ancak ve ancak yurdumuzu iki süper devlete peşkeş çeken MC faşistleri, 12 Mart generalleri ve Brejnev takipçisi revizyonistlerdir. Ecevit'in «hain» suçlaması, Vehbi Koç gibi işbirlikçi para babalarını ve Hilmi Fırat gibi toprak ağalarını sevindirir. Çünkü onlar da bu «hainlerin» temizlenmesini istiyorlar.

«SOL FAŞİST» SUÇLAMASI CİDDİYE ALINAMAZ

Ecevit, devrimcilerden «sol faşistler» diye söz ediyor. Artık proletarya devrimcilerine hiç kimse «komünist» diye hücum etmiyor. Türkeş ve bozkurtları bile «kızıl faşist» veya «sol faşist» deyimini yeğliyorlar. Çünkü halkta komünizme karşı bir sevgi ve ilgi uyanmıştır. Ecevit de bu sebeple demagoji (laf canbazlığı) yaparak «sol faşist» diyor.

Biz de sayın Ecevit'e diyoruz ki:

Eğer sizin «sol faşist» diye hücum ettiğiniz devrimciler olmasaydı, siz Elazığ'a varana kadar miting meydanında tek bir kişi kalmayacaktı. Çünkü Elazığ'da faşistlerin saldırısına en başta devrimciler karşı koydu ve toplanan halkın dağıtılmasına imkan vermedi.

CHP, 12 Mart hükümetlerine bakan verdiği ve bazı faşist kanunlara Mecliste parmak kaldırdığı sırada, devrimciler faşizme karşı mücadele ediyordu.

Sizin miting meydanlarında «sol faşist» dediğiniz devrimcilerin bir kısmı, o sırada Adana Emniyet Müdürlüğünün bodrumlarında, faşistlerin yaptığı elektrik işkencesi ve falakaya yiğitçe direniyordu.

Bu sebeple, sizin «faşist» sözünü devrimciler için de kullanmanızı, hiç bir emekçi, hiç bir demokrat ciddiye almaz.

KİMDİR «KAFATASÇI»?

Ecevit, ırkçı baskılara karşı çıkan devrimcilerden «ırkçı» ve «kafatasçı» diye söz ediyor.

Kimdir kafatasçı?

Milli zulme karşı çıkan ve milli eşitlik isteyenler mi?

Yoksa Kürt milliyeti üzerinde baskı uygulayanlar mı?

Milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkını savunanlar mı?

Yoksa kendi milliyeti dışındaki milliyetlere hiç bir hak tanımayanlar mı?

Milli Kurtuluş Savaşının ilk temel belgesi olan Amasya Genelgesi, Kürtlerin milli haklarını savunuyordu.

Hangi tutum kafatasçılıktır?

Amasya Genelgesinin tutumu mu?

Yoksa Osmanlı sultanlığından devralınan milli zulmü devam ettirmek mi?

Hangi davranış kafatasçılık?

En son Viranşehir'de 20 yoksul Kürt köylüsünü kurşuna dizmek mi?

Yoksa bu ırkçı zulme karşı mücadele etmek mi?

Halkın birliği meselesi üzerinde de duracağız.

Biz, emperyalizme ve özellikle iki süper devlete karşı iki milliyetten oluşan halkın birliğini savunuyoruz.

Emperyalistlere karşı halkın birliği hangi temel üzerinde güçlü olarak korunabilir?

Eşitlik ve özgürlük temeli üzerinde.

Ezenle ezilen arasındaki birlik, eşit olmayanlar arasındaki birlik, her zaman zayıf ve koftur. Milliyetlerin eşitliği ve özgürlüğü temeli üzerinde yükselen gönüllü bir birlik ise, sağlamdır ve her türlü yabancı saldırıyı altedecek güçtedir. Kurtuluş Savaşı sırasında «Kürtlerin milli haklarına saygı gösterileceğinden» sık sık söz edilmesinin sebebi de budur.

İnönü, Lozan konferansında Türk ve Kürtlerin temsilcisi olduğunu söylemiştir. Ulus gazetesinde bunu bizzat İnönü anlatıyordu. (31 Mart 1969). Bu tavır mı halkların birliğini baltalıyordu? Yoksa İnönü hükümetlerinin Kürt milliyetinden kitlelere uyguladığı katliamlar mı?

Eğer yurdumuzun bağımsızlığını kararlı olarak savunmak ve halkımızın iki süper devlete karşı birliğini sağlamlaştırmak istiyorsak, iki milliyetin eşitliğini ve özgürlüğünü de kararlı olarak savunacak ve milli baskılara karşı çıkacağız.

Milletlerin özgürlüğü sloganını yeryüzüne getiren, burjuva demokratik devrimleridir. «Halklara özgürlük» sloganını, yalnız Marksistler değil, bütün gerçek burjuva-demokratları savunur.

Biz, iki milliyetin eşit haklara sahip olarak yaşadığı, özgür iradeleriyle birleştiği bağımsız, demokratik, bloksuz, barışçı ve güçlü bir Türkiye'yi savunuyoruz. Böyle bir Türkiye, emperyalistler ve özellikle iki süper devlet karşısında güçlüdür. Böyle bir Türkiye'nin her iki milliyetten emekçileri, yurtları için canlarını seve seve verirler. Çünkü böyle bir Türkiye'nin efendisi emekçilerdir ve milliyetler arasındaki ezen-ezilen ilişkisi de kalkmıştır.

Bu fikirlerin ırkçılık ve kafatasçılıkla ne ilgisi vardır? Siz bu fikirlere böyle bir suçlama yönelterek, gerçek ırkçı ve kafatasçıları gizlemiş oluyorsunuz.

12 Mart generallerinin izni dışına çıkacağız kaygısıyla bütün bunları savunmaktan vaz mı geçeceğiz?

KIBRIS'TAKİ SAVAŞ OCAĞI SÖNDÜRÜLMELİDİR

Ecevit, «Kıbrıs'taki bütün yabancı askerlerin geri çekilmesi» isteğine de öfkeleniyor. Oysa yurdumuzun menfaatleri, «yabancı askerden arınmış, bağımsız ve bağlantısız» bir Kıbrıs'ın gerçekleşmesindedir. Aksi halde Türkiye iki süper devletten birine muhtaç olmaya ve bağımsızlığımızı onların ayakları altına sermeye devam edecektir. İşgalci bir politika ancak büyük devletlere sırt dayayarak devam ettirilir. Ve bunun bedeli, Türkiye'nin bağımsızlığından yapılan fedakarlıklardır. Kıbrıs'ta bir savaş ocağı yanmakta ve bu ocak özellikle sosyal-emperyalistler tarafından körüklenmektedir. Türkiye'yi sonu karanlık maceralara sürükleyecek olan bu duruma son verilmeli, Kıbrıs'taki Türk ve Rum toplulukları barışçı görüşmeler yoluyla kendi kaderleri hakkında adil bir çözüme serbestçe varmalıdırlar. Bütün yabancı askerler Kıbrıs'tan çıkmalıdır.

SÜPER DEVLETLERE VE FAŞİZME KARŞI EN KÜÇÜK ADIMI BİLE DESTEKLEYECEĞİZ

Devrimcilerin «CHP'nin sırtından kuvvet sağlamak» diye bir meseleleri yoktur. Tam tersine devrimciler, CHP tabanındaki yurtsever ve demokratların sayısının artmasını isterler. Emekçi yığınlar, devrimciler için tükenmez bir kaynaktır. Biz, reformcu değil, devrimci bir sınıf temeline dayanmayı esas alıyoruz. Bu konudaki endişeler de tamamen yersizdir.

Şu noktayı da açıklamak isteriz. Sayın Ecevit, siz İzmir'de «devrimci» diye beş adet polis hafiyesinin üzerine yürüyorsunuz. Onların devrimci olmadığı kaçmalarından da belli değil mi? Çünkü devrimciler, fikirlerini savunurlarken, üzerlerine kurşun yağdırılsa bile kaçmıyorlar. Tam tersine Adana'da olduğu gibi faşist saldırganların kurşun yağmurunun üzerine yürüyorlar.

Sayın Ecevit, siz beş polis hafiyesinin üzerine yürüdüğünüz zaman, polis tertibi de amacına ulaşmış olmaktadır. Çünkü polis, bütün bu tertipleri CHP ile devrimcilerin birbirine düştüğünü ilan etmek için tezgahlıyor. Uyanık bulunmak bütün yurtseverlerin görevidir.

Tekrar belirtiyoruz. Biz CHP mitinglerinin baltalanmasına, Ecevit'in konuşmasının engellenmesine karşıyız. CHP'yi esas hedef alan bir siyasi çizgiyi halkımız için çok zararlı görüyoruz.

Devrimciler, CHP'nin iki süper devlete ve faşizme karşı, bağımsızlık ve demokrasi için en küçük adımı dahi kararlı olarak destekleyecekler ve bundan sevinç duyacaklardır. İki süper devlet ve faşizmle uzlaştığı noktalarda ise, CHP'yi eleştirme ve bu tutumla mücadele görevimizi elbette elden bırakmıyacağız.

Adana'daki işkence

ADANA'DA DEVRİMCİLERE İŞKENCE YAPILDIĞI ADLİ TIP RAPORUYLA TESBİT EDİLDİ. DEVRİMCİLER BİRİNCİ ŞUBEDE, TOPLU DAYAK, FALAKA, ELEKTRİK, TIRNAK SÖKME VE BIYIK YOLMA İŞKENCELERİNE KARŞI YİĞİTÇE DİRENDİLER.

Çukurova «Bağımsız Bloksuz Türkiye» yürüyüşünden sonraki polis saldırısında gözaltına alınan 149 devrimci Emniyet Birinci Şube bodrumlarında meydan dayağından geçirildi ve bunlardan 80 kadarı işkence gördü. İşkence görenlerden bir kısmı Devlet Güvenlik Savcılığı tarafından Adlî Tıbba gönderildi ve işkence izleri tesbit edildi. Adlî Tıbbın işkence izleriyle ilgili olarak gönderdiği rapor, halen Cumhuriyet Savcısı Cengiz Ataç'ta bulunmaktadır. Soruşturma gizli yürütüldüğünden rapor basına açıklanmamaktadır.

İŞKENCECİLER İŞ BAŞINDA

Adana'da gözaltına alındıktan sonra tahliye edilen Feyza Zileli işkenceleri söyle anlatıyor:

«Bağımsızlık mitingi sona erdikten sonra, devrimcilere karşı saldırıya geçen polis, önüne gelen herkesi yakaladı. Sokaklardan, lokantalardan, garajlardan rastgele toplananlar gözaltına alınarak 30 Ağustos akşamı Emniyetin bodrumuna tıkıldılar. Bodrum, bir hamamın göbek taşından daha beter sıcaktı. Elbiselerimizi sıktığımız zaman şırıl şırıl su akıyordu. Tuvalete gidip gelenler dövüldüğü için tuvalete gitmiyorduk ve arkadaşlar ihtiyaçlarını orada görmeye başladılar. İçerisi kısa zamanda buhar, ter, koku ve havasızlıktan dayanılmaz hale geldi. Bu vaziyette saatlerce orada kaldık. 38 arkadaş, beş-altı gün orada tutuldu. Bodruma her yeni gelen bir «hoşgeldin» dayağından geçiyordu. Daha sonra da içerdekiler sık sık sıra dayağından geçirildiler. Gece saat 11'den sonra teker teker yukarı çekilerek falakaya yatırıldılar ve dövüldüler. Gece yarısından sonra küçük gruplar halinde karakollara dağıtıldık. Bunu takibeden günlerde karakollardan sorgulama için Emniyet Birinci Şubeye götürüldük. Burada devrimcilere dayak atıldı, falaka ve elektrik işkencesi yapıldı. Elektrik işkencesi manyetolu telefonla yapılıyordu ve ellerinde bundan bir tane bulunduğu için sorgulamalar uzadı. Emin Bilecan adlı arkadaşın tırnağı söküldü, Mehmet Çolak'ın bıyıkları yolundu. Sabahat Şahin adlı arkadaş, Emniyet Amiri Mehmet Cansever tarafından özel olarak dövüldü ve tecavüzle tehdit edildi. Savcılıkta işkence gördüklerini söyleyen ve Adli Tıbba sevkedilmelerini isteyen arkadaşlar, savcılık sorgusundan sonra Emniyet Amiri Mehmet Cansever tarafından tekrar dövüldüler.»

«İŞKENCEDEN YILMADIK BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNE GÜVENİMİZ İKİ MİSLİ ARTMIŞTIR»

Feyza Zileli, devrimcilerin işkence karşısındaki tutumlarını şöyle anlatıyor:

«Arkadaşlar işkenceye yiğitçe göğüs gerdiler. Çoğunuluğu 19-20 yaşlarında olan ve ilk defa işkence gören bu işçi, köylü ve öğrenci arkadaşlar, militan bir hava içindeydiler. İşkenceden çıkan bir grup arkadaşın ilk söylediği sözler şunlar oldu: "Arkadaşlar, işkenceye dayanılmaz diye birşey yok. Biz, 19 kişi elektrik ve falaka işkencesi gördük. Fakat şimdi demir gibiyiz!" İşkenceden gelenler, sahte ifadeleri reddettikleri ve devrimci vakarlarını koruduklari için neşe içindeydiler. İşkenceden dönen başka bir grup ise şöyle diyordu: "Hayatımızda ilk defa işkence görüyoruz. Bize herşey yapıldı, ama işkenceden yılmadık. Şu anda kendimize ve bağımsızlık mücadelemize güvenimiz iki misli artmıştır." İşkenceden çıkan arkadaşla-

İşkencenin baş sorumluları

1 — Başbakan SÜLEYMAN DEMİREL
2 — «Asayiş Plancısı» Başbakan Yardımcısı ALPASLAN TÜRKEŞ
3 — İçişleri Bakanı OĞUZHAN ASİLTÜRK
4 — Emniyet Genel Müdürü CELALETTİN TÜFEKÇİ
5 — Adana Valisi
6 — Adana Emniyet Müdürü NİHAT ERTÜRK
7 — Adana Emniyet Birinci Şube Müdürü SADIK KÖKSAL
8 — Adana Emniyet Amiri MEHMET CANSEVER
9 — Komiser ÜMİT BATIMAN
10 — Adana Cezaevi Müdürü CELALETTİN ÖZEN
11 — Polis memurları: VAHİT, FUAT, CENGİZ, İSMAİL, HİLMİ, NEBİ.

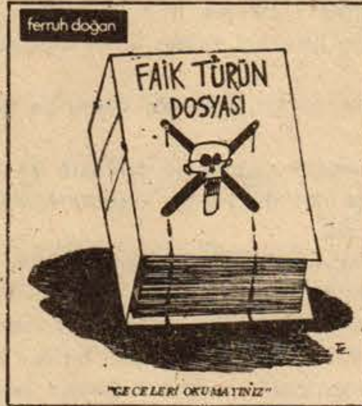
YURTSEVERLER SESLERİNİ YÜKSELTİYOR

MEHMET ALİ AYBAR:

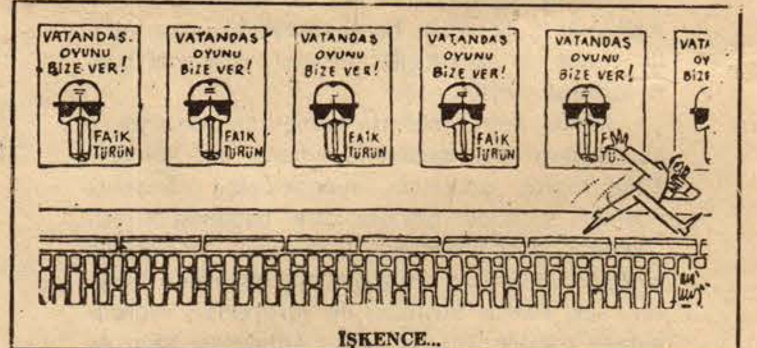
Sayın Ecevit'in «Halklara özgürlük» diye bağıran bir grup solcu gencin üzerine yürümüş olması, bunlardan birini polise teslim ettirmesi ve bu gençleri faşist olarak nitelemesi, CHP'den demokrasi bekleyenleri düşündürmesi gereken bir olaydır... Halk Partisi Genel Başkanı soldan anlayışı, hele oy bekliyorsa, sola karşı tutumunu değiştirmeli ve demokrasiye inancının somut kanıtlarını gözler önüne sermelidir. Bu maksatla sayın Ecevit, demokrasiyi engelleyen tüm yasaların yürürlükten kaldırılacağı hakkında açık ve kesin taahhütte bulunmalıdır. (Aybar'ın 14.9.1975 tarihli demecinden.)

AYTEKİN KOTİL:

12 Mart sonrası dönemde özgürlükleri sorumsuzca kısıtlayan, faşist uygulamaları ile İstanbul halkına türlü cefa çektiren bu zat (Faik Türün), halkımızın karşısına aday olarak çıkmaktadır. (CHP İstanbul İl Başkanı Kotil'in 13.9.1975 tarihli demecinden).

İLHAMİ SOYSAL:

... İçerdekiler derlermiş ki, bizi dövüp işkence yapanlar, Emniyet amiri Mehmet Cansever, Komiser Ümit Batıman ve polis neferleri Vahit, Fuat, Cengiz ve İsmail adlı kişiler, bir de Cezaevi müdürüdür... Adana Cumhuriyet Savcılığı, işkencecilor için gerçekten eyleme geçer de dava açarsa, konu enikonu ilginç olacaktır. Hani Yunanistan'ı ansıyoruz da, bakalım bu işler bizde nasıl gelişme gösterecek diye merak ediyoruz.

İLHAN SELÇUK:

... Çünkü Türkiye'de «tam bağımsızlık» için yürüyüş yapan gençler mahpushaneye atılır, Amerikancıl iktidar koltukta otururken, bu Cephe'nin iktidarına dayanarak Kıbrıs'ta bağımsızlıktan söz açmak inandırıcı olmuyor. (Cumhuriyet, 17.9.1975).

UĞUR MUMCU:

«Hariçten gazel okuyan» NATO Genel Sekreteri... Türkiye'nin içişlerine karışmaktadır. Milliyetçi Cephe bir yandan Sovyetlerden kredi, Bulgarlardan elektrik enerjisi alıp, öte yandan Libya gibi Müslüman kardeşe güvenirken, NATO Genel Sekreterinin selvi boyundan da destek sağlamaktadır. (Cumhuriyet, 17.9.1975).

HALUK ÜLMAN:

... Türkiye'nin uluslararası politika alanında yalnızlığa sürüklendiği bir zamanda, Adanın taksimi anlamına gelen tek taraflı bağımsızlık ilânı, ülkemizi daha ağır bir yalnızlık içine itecek, uluslararası politikada Türkiye aleyhine çeşitli sorunlar yaratacaktır. (CHP MYK üyesi Ülman'ın 16 Eylül tarihli demecinden).

ve zulmün hesabı sorulmalıdır

rın morali o kadar yüksekti ki, ertesi gün bir başka yürüyüş olsa, hepsi de aynı coşkunlukla yürüyüşe katılacaklardı.»

YURTSEVER POLİSLER, İŞKENCECİLERDEN NEFRET EDİYOR

Feyza Zileli, polisler arasında işkenceye karşı duyulan tepkileri şöyle anlatıyor:

«Ben Bağlar Karakolundayken buraya önce Mehmet Çolak işkenceden hurdahaş vaziyette getirildi. Onu getiren Birinci Şube işkencecisi, dayağa karakolda da devam etmek istedı. Karakol polisleri, "Bu karakolda adam dövülmez" diyerek işkececi Birinci Şube polisini kovdular. İşkenceciye şöyle dediler: 'Siz ne haysiyetsiz adamlarsınız. Biz de polisiz, sizin bu işkenceleriniz bize de leke sürüyor. Birinci Şubede dövdüğümüz yetmiyor mu?" Daha sonra aynı karakola Gün Zileli ağzı burnu kan içinde getirildi. Karakol polisleri "Biz bu hale getirilmiş birini kabul etmiyoruz. Orada dövüp dövüp getirip buraya atıyorsunuz. Bizim de haysiyetimiz, şerefimiz var. Dövdüğünüz yere götürün, orada bakın. Biz sorumluluk kabul etmiyoruz" diyerek işkence ve dayağa karşı olduklarını belirttiler. Bu tutum karşısında iyice ezilen işkenceci, Gün Zileli'yi yüzündeki kanları yıkayarak geri getirdi.

«Toplum polisleri ile Birinci Şube polisleri arasında da açık düşmanlık vardı. Birinci Şubenin işkencecileri, toplum polislerini sanıkları bekleyen bekçiler olarak görüyorlardı. Toplum polislerinin büyük çoğunluğu ise işkencecilerden nefret ettiklerini açıkca ifade ediyorlardı. Nitekim, mitingden sonra bize saldırıldığı sırada, toplum polislerinden bazıları kalabalık arasındaki sivil polisleri bile bile dövdüler. Savcılıkta sorguya çıkarken bir kısım toplum polisleri kendilerine bizim aleyhimizde zorla ifade imzalattırıldığını söylediler. "Biz size yapılanları çok iyi anlıyoruz, biz de hakkımızı aradığımız zaman aynı baskıyla karşılaşıyoruz." dediler. Ayrıca mahalle bekçilerinden sevgi ve destek gördük. Bekçiler, yürüyüşümüzün haklı olduğunu ve bu yolda devam etmemizi söylüyorlardı. "Bir gün gelecek bu işkencecilrden hesap soracağız" diyorlardı.»

ZULME SÜNGER ÇEKİLEMEZ!

Evet, bu yurtsever bekçilerin de söylediği gibi bütün işkencecilerden tek tek hesap sorulacaktır. İşkenceciler hâlâ sahnede ve «görevlerini» yerine getirmeye devam ediyorlar. İşkencelerin devam etmesinin sebebi, faşist zulme sünger çekme politikası ve 12 Martın işkencecilerinden bu güne kadar hesap sorulmamış olmasıdır. Halkımız, işkence ve zulmün bütün sorumlularından tek tek hesap sorulmasını istiyor!

OLAYLARIN ARDINDAKİ GERÇEK:

... Ana muhalefet partisi lideri, seçim gezilerinde saldırıya uğruyor. Bu saldırıların sağdan geldiği belli. Ama hiçbir kovuşturmada elle tutulur bir ilerleme olmadığı gibi, ortamı karıştırmak için soldan saldırılar düzenleniyor. Bazı sol örgütler adına konuşan kişilerin demeçleri de gazetelerde yer alıyor. Ama birkaç gün sonra adı geçen sol örgütlerin yetkili organları açıklama yaparak saldırı yapanları kınıyorlar. Gazeteye örgüt adına demeç veren kişilerin kimler olduğu da belli değil.

Özetle cinlerin, perilerin ya da görünmez kişilerin sürekli olarak devindiği bir siyasal ortamda yaşıyoruz. (Cumhuriyet 18.9.1975).

Turhan Selçuk.

PROVOKASYONA DİKKAT!

Uşak, İzmir ve Fethiye'deki olayların bir polis tertibi olduğu, gazete haberlerinden dahi anlaşılmaktadır.

UŞAK'TAKİ «TIKNAZ» HAFİYE

Uşak'ta olay çıkaran grubu yönettiği belirtilen «tıknaz, iri yarı, bıyıklı» kişiyle Milliyet muhabiri Aytekin Yıldız küçük bir röportaj yapıyor. «Doğu Perinçek grubundan» olduğunu söyleyen bu kimsenin söylediklerine bakınız:

«12 Mart sonrası ortamından yararlanan Ecevit, bizim yokluğumuzu da fırsat bilerek, solun tümüne sahip çıkmaya, kendi etrafında toplamaya başladı. O zamanlar çoğumuz içerdeydik, dışardakiler de ses çıkaramıyordu... Ecevit, taktiği şimdi de devam ediyor. Solu kendi etrafında toplamaya çalışıyor, buna engel olmamız, dalımızı kurutmamamız lazım. Belki şu anda Ecevit'e karşı çıkmak yanlıştır, ama buna mecburuz. Zira geç kalırsak biz kuruyabiliriz. Aslında bizim en büyük hasmımız Ecevit'tir. Demirel, Türkeş vız gelir, bizim için tehlike Ecevit'tir.»

Gazeteci soruyor: «Peki devam edecek misiniz protestolarınıza?» Tıknaz kişi cevap veriyor:

«Evet, seçime kadar birçok yerde yine çıkacağız karşısına, duyuracağız sesimizi. Gelmiyeceğiz revizyonistlerin oyununa.»

(Milliyet, 13 Eylül 1975)

Hangi devrimcinin ağzından böyle zırvalar çıkabilir? Hangi devrimci bu kadar kalın kafalı olabilir? Hangi devrimci halka ve devrime bu kadar zararlı fikirler ileri sürebilir? Bunlar bir polis hafiyesinin sözleridir. Üstelik acemi bir hafiyenin.

Dergimizde bunlara benzer tek kelime bulunabilir mi? Bugün Aydınlık ve Halkın Sesi'ne gelen mektupların sayısı birkaç bini geçti. Bu mektuplar içinde, yukardaki konuşmaya benzeyen tek bir satır, tek bir kelime dahi yoktur. Ve işin içine Doğu Perinçek karıştırılmaktadır. Gazetelerde Söke toprak işçilerinin mücadelesi, iki süper devlete karşı bağımsızlık yürüyüşleri, İzmir'de PX'in faaliyetinin durdurulması hakkında çok sayıda haber çıktı. Bunların hiçbirinde devrimcilerin adı geçmedi. Ama provokasyonlar, polis tarafından devrimcilerin üzerine yıkılmak amacı ile yapılmaktadır.

Devrimci hareket ne zaman Ecevit'i «en büyük hasım» ilân etti? CHP'den bugüne kadar nerde «revizyonist» veya «faşist» diye söz edildi? Ama hafiye böyle konuşturuluyor.

Uşak'taki «tıknaz» hafiye, kendini «proleter devrimci aydınlardan» olarak tanıtıyor. Hangi devrimci arkadaş kendini böyle tanıtır? Hafiye, rolünü doğru dürüst ezberliyememiştir. Burada bir dizgi hatası yoktur. Bütün gazeteler birkaç gün «proleter devrimci aydınlar»dan söz etti.

Gazeteler, Uşak'taki bu şahısların «Polatlı'da görülen yüzler olduğunu» yazdı. Oysa hiçbir devrimci CHP mitingi için Polatlı'dan Uşak'a gitmedi. Ve bu şahıslar sonra bir minibüse doluşarak oradan ayrılıyorlar.

İZMİR'DE ECEVİT HAFİYELERİN ÜZERİNE YÜRÜYOR

Ecevit İzmir'e geldiği zaman, karşılayıcılar arasında bulunan CHP rozetli beş kişi, CHP İl Merkezi önünde aynı oyunu tekrar ediyor. Beş kişiden biri yakalanıp polise teslim ediliyor ve hemen bırakılıyor, diğerleri kaçıyor.

Devrimciler niçin Ecevit'i karşılamaya gitsin ve CHP İl Merkezi önünde durup dururken bağırsın? Hangi devrimci CHP rozeti takar?

Devrimciler fikirlerini açıkça söylerler, başka kimlik altına girmezler, fikirlerini açıkladıktan sonra da kaçmazlar. Yakalananlar ise, sürekli olarak karakolların arka kapısından yeni eylemlere girişmesi için bırakılıyor. Bu şahıslar hafiye kimliklerini mi gösteriyorlar, yoksa yukardan telefon mu geliyor? Gazete satan, kanuni bildiri dağıtan bir devrimci bile polisin elinde günlerce eziyet görürken, bu eylemcilere niçin bu kadar iyi davranılıyor?

FETHİYE'DE ÜÇ ARABA DOLUSU HAFİYE

Fethiye'de CHP'liler, üç otomobil dolusu şüpheli şahıs yakalıyor. Bunların üzerinden CHP bayrak ve pankartları, üç uçak bileti, üç tabanca ve 15 bıçak çıkıyor. Ayrıca bazı şifreli yazılar.

Şüpheli şahıslar CHP merkezinde sabaha kadar sorguya çekiliyor. Bunlar ısrarla kendilerinin polise teslim edilmelerini istiyorlar.

Hangi devrimci kendisinin polise teslim edilmesini istiyebilir? Ve bu şahısların ikisi CHP'lilerin elinden, 13'ü ise jandarmaya teslim edilirken kaçıyor. Nasıl oluyor da on beş kişiden biri dahi tutulamıyor? Yoksa CHP yöneticilerine de bu şahısların «devlet görevlisi» olduğu bildirilmiş olmasın? Üstelik bu adamların üzerinden taşınması yasak silâhlar çıkmıştır. Acaba «devletin yüksek menfaatleri» gerektirdiği için mi salındılar? Ama gazeteler bunların otomobillerinin plaka numaralarını da yazdılar. Biz buraya bir kere daha yazıyoruz: **06 KF 356 — 45 DP 913 — 35 DD 687. Kimindir bu otomobiller?**

ANADOLU AJANSININ BİR YIL SONRAKİ KEŞFİ

Ve bütün bu olaylar cereyan ederken, Anadolu Ajansı bir yıl önce açıklanan TİİKP davası hükümlerini basına yeniden veriyor.

Polisin tezgahladığı bu tür tertiplere karşı uyanık olmalı ve provokasyonları bütün kanıtlarıyla açığa çıkarmalıyız.

TROÇKİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM YEDEĞİNE GÖTÜRÜR

«Daima izah ettik ki, 'sol' sapma sağın aynısıdır. Yalnız o, sağ politikasını 'sol' palavralarla maskelemektedir. Şimdi 'sol'lar bu iddiamızı doğruluyorlar.» (Stalin, 17. Parti Kongresine Rapor) Bugün Troçkist tasfiyecilik, keskin lafların perdesi altında koyu bir revizyonizmi gizlemeye çalışıyor. Onun özüne değil cilasına bakanlar aldanacaklardır.

AŞIRI SAĞCI REVİZYONİST BİR AKIM

Her dönemde devrimci mücadelenin bir ana siyasi meselesi vardır. Bugün yurdumuzda bu, Amerikan emperyalizmine ve Sovyet sosyal - emperyalizmine karşı tutum meselesidir. Bu mesele, bütün siyasi akımlar için denek taşıdır. Bir akımın ne dereceye kadar devrimci, yurtsever veya gerici olduğunu, iki süper devlete karşı izlediği siyasete bakarak tesbit edebiliriz. Bugün sadece Amerikan emperyalizmine karşı olmak, anti-emperyalist olmaya yetmez. Tutarlı anti-emperyalizm, aynı zamanda sosyal-emperyalizme karşı mücadele etmeyi gerektirir. Bu meselede yan çizen hiç bir akım, başka meselelerde istediği kadar keskin palavralar atsın, devrimci veya yurtsever olamaz.

Troçkist tasfiyecilerin bu denek taşına göre nitelikleri, tamamen **aşırı sağcı** ve revizyonisttir. Onlar, sosyal-emperyalizme karşı çıkmanın ABD emperyalizmine karşı mücadeleyi örtbas ettiğini öne sürüyorlar. Tasfiyeciler halkımızın düşmanlarını ABD ve AET emperyalistleri şeklinde sıralıyorlar. Sosyal-emperyalizme karşı ise «ideolojik mücadele» vermekten sözediyorlar. Böylece kendilerini Brejnev uşaklarından ayırdıklarını sanıyorlar, öte yandan Troçkist tasfiyecilerin Amerikan emperyalizmine karşı da herhangi bir mücadeleleri yoktur.

REVİZYONİSTLERLE KOLKOLA

Troçkist tasfiyecilerin tutumu, Brejnev uşaklarının tutumuna uymaktadır. Nitekim, TSİP revizyonistleri de duvarlardaki «Ne Amerika, Ne Rusya» sloganlarını silerek yerine «Ne ABD, ne AET» sloganını yazıyorlar. Troçkist tasfiyecilerin görüşleri, sosyal - emperyalistlerin yurdumuz üzerindeki hegemonyacı emellerine hizmet etmektedir.

Troçkist tasfiyeciler, devrimcilerin revizyonistlerle çatıştıkları her yerde revizyonistlerin safında yer alıyorlar. Sosyal-emperyalizme karşı atılan sloganları bastırmak için revizyonistlerin korosuna katılıyorlar. Keskin laflarla revizyonizme karşı çıkıyormuş gibi görünmeye çalışıyorlar ama, iş oylamaya veya eyleme gelince ya açıkça Brejnev uşaklarıyla birleşiyorlar, ya da onların siyasetini hakim kılmaya çabalıyorlar. TSİP revizyonistlerinin Troçkist tasfiyeciler hakkında verdikleri hüküm, onların bu pratiğine tamamen uygundur. Revizyonistler, dergilerinde Troçkistlerden «olumlu, samimi ve sağlıklı unsurlar» diye sözetmektedir.

Bugün iki süper devlet ve işbirlikçileriyle halkımız arasındaki mücadelede herkes safını seçmek zorundadır. İki düşman ordu karşı karşıya geldiği zaman orta yolculuk imkansızlaşır. Bu ordulardan birini kendine düşman olarak seçen, ister istemez öbürünün yedeğine itilir. Troçkist tasfiyeciler kendilerine esas düşman olarak iki süper devlet ve işbirlikçilerini **değil,** emperyalizme karşı mücadele eden devrimci akımı seçiyor. Öte yandan saldırılarını reformcu CHP üzerinde yoğunlaştırarak hedef saptırmaya çalışıyorlar. Devrimciler, bütün Türkiye'de bağımsızlık ve demokrasi bayrağını yükseltirken ortada görünmeyen Troçkistler, devrimciler hakkında dedikodu yaymak veya CHP'yi protesto etmek için boy gösteriyorlar.

Troçkist tasfiyeciliği sosyal-emperyalizmin yedeğine düşüren derin ideolojik ve siyasi sebepler vardır. Troçkistler, devrimci akımdan koparken hiç bir yeni görüş öne sürmediler. Onlar, revizyonistlerin temel meselelerdeki bütün görüşlerini **aynen** benimseyerek yola çıkmışlardı. Bu revizyonist ideoloji ve siyasetin Troçkistleri sosyal - emperyalizme hizmetten başka bir yere götürmesi mümkün değildi. Sosyal-emperyalizme karşı mücadelenin başlıca mesele haline gelmesiyle birlikte Troçkist tasfiyeciliğin yaldızları hızla dökülüyor ve **aşırı sağcı** karakteri açıkça ortaya çıkıyor.

BAĞIMSIZLIK MÜCADELELERİNİ İNKAR EDİYORLAR

Birinci olarak, Troçkistler devrimci akımdan koparken Millî Kurtuluş Savaşını inkar ettiler. Kurtuluş Savaşının İngiliz işbirlikçisi kompradorların önderlik ettiği, halka karşı bir savaş olduğunu öne sürdüler. O zamanki görevin, tüfekleri Kurtuluş Savaşı verenlere çevirmek olduğunu belirttiler. Onlar bu görüşleri en sağcı revizyonistlerden aynen kopye çekmişlerdi. Savundukları şey, Troçki'nin «saf ve doğrudan proleter devrimi» teorisi idi. Onlara göre, proletarya önderliğinde olmayan her hareket gericiydi. Kurtuluş Savaşı yıllarında olsaydı bu görüşler, sahiplerini, Milli Kuvvetlere karşı ayaklanan Çapanoğlu ve Anzavur'un, veya işgalcilere sığınan Çerkez Ethem'in safına götürürdü. Bugün bu görüşler, halktaki milli kurtuluş ve bağımsızlık duygularını öldürmeye hizmet eder. Nitekim, aynı görüşler sayfaları sosyal-emperyalizme kiralamış bulunan dergiler tarafından savunuluyor. Sosyal-emperyalistlerin yurdumuzu işgali şartlarında ise bu görüşler, halka karşı işgalcilerin safında yer almaya götürür.

İkinci olarak, Tasfiyeciler, çağımızda proletarya'nın önderlik etmediği kurtuluş savaşlarının artık mümkün olmadığını öne sürdüler. Ülkelerin bağımsızlık istediğini reddettiler. Bu görüşlerinin temelinde, Boran revizyonizminin «sosyalist devrim» ve gene Troçki'nin «saf proleter devrimi» tezi yatıyordu. «Ya proleter devrimi, ya da hiç» anlayışındaydılar. Bugün bu görüşler iki süper devletin dünya hegemonyası siyasetine hizmet eder. Çünkü iki süper devlete karşı mücadelenin esas gücü Üçüncü Dünyadır. Nitekim Brejnev uşakları da bu yüzden Üçüncü Dünyayı reddediyorlar ve sosyal-emperyalizmin boyunduruğunu kabul etmekten başka çare olmadığını yaymaya çalışıyorlar.

FAŞİZME TESLİMİYET

Üçüncü olarak, Troçkist tasfiyeciler, faşizme karşı mücadele edilmemesi gerektiğini ispatlamak için «sürekli faşizm» teorisini öne sürdüler. Onlara gore, yurdumuz başından beri faşizm altındaydı ve 12 Mart'la birlikte durumda bir değişiklik olmamıştı. Bir değişiklik olmadığına göre yeni mücadele taktiklerinin gereksiz olduğunu öne sürdüler. Onlar, proletarya için yakın bir iktidar imkanı olmadığına göre, yapılacak anti-faşist mücadelenin reformcu burjuvaziye yarayacağını öne sürüyorlardı. Gözlerini sözde «iktidar hedefi»ne dikmişlerdi ve faşizmle ilgilenmiyorlardı. Keskin sözlerle gizlenen bu görüşler aslında faşizme teslimiyeti ifade ediyordu. Ve revizyonistlerin açık teslimiyetini destekliyordu. Bugünkü şartlarda bu görüşler aynı zamanda sosyal - emperyalizmin işgaline karşı uyanıklığı köreltiyor. Çünkü bu fikirler, onları «iktidar bize geçmeyeceğine göre sosyal-emperyalistler işgal etmiş - etmemiş, farketmez» noktasına götürüyor.

Dördüncü olarak, Troçkist tasfiyeciler faşizme karşı çıkan herkesi birleştirme siyasetiyle alay ediyorlar ve müttefik beğenmiyorlardı. «Proleter olmayan» herkesi karşı-devrimci olarak gördüler ve düşmanın sepetine attılar. Bu görüşlerini «Kızıl siyasi iktidar kurulmadan cephe kurulamaz» şeklinde ifade ettiler. Bu da revizyonizmin cephaneliğinden alınmıştı. Boran revizyonistleri bu görüşü çok önceleri «Önce güçlenelim sonra cephe kurarız» şeklinde ifade etmişlerdi. Bugün bu görüşler, iki süper devlete karşı dünya ve ülke çapında en geniş birliği sağlamayı baltalıyor.

MİLLÎ MESELENİN EMPERYALİZMLE MÜCADELEDEN KOPARILMASI

Beşinci olarak, tasfiyeciler millî meseleyi köylü meselesinden kopardılar. Kürt toprak ağaları ve gerici Kürt parlamenterleriyle ittifakı savundular. B

Revizyonistlerin karşı-devrimci teori ve pratikleri, en gerici burjuva ideolojisinden, Troçkist ve küçük burjuva ideolojisine kadar çeşitli düşman ideolojik akımlarını beslemektedir.

Birçok Troçkist ve anarşist akım, her zamankinden daha faal olarak çeşitli kitle hareketlerine, özellikle gençlik ve aydınlar hareketine sızmak suretiyle bulanık suda balık avlamaya çalışıyor. Bunlar, her ne kadar sık sık keskin devrimci ve anti-revizyonist sloganlarla ortaya çıkıyorlarsa da, aslında revizyonistlerin rolünü oynuyorlar ve hep birlikte devrim davasını baltalıyorlar

Enver Hoca

İN

meselede de revizyonistlerin tutumunu benimsemişlerdi. Onlar milli meseleyi emperyalizme karşı mücadeleden de ayrı olarak ele aldılar. Emperyalizmi zayıflatıp zayıflatmadığına bakmadan, her türlü milli hareketi desteklemeyi savundular. Bu görüşler bugün tamamen işbirlikçi bir karakter kazanmıştır. Troçkist tasfiyeciler bu görüşlerinde ısrar ettikleri takdirde sosyal - emperyalistlerin veya ABD emperyalistlerinin yurdumuz üzerindeki emellerine hizmet etmekten kurtulamayacaklardır. Bu görüşler onları, iki süper devletten birinin özellikle Rusya'nın Kürt milleti üzerinde kuracağı bir işgal rejimini alkışlamak noktasına getirecektir. Esasen Kürt milliyetçileri içinde, Sovyet sosyal-emperyalistlerine sırt dayama eğilimleri de vardır.

«ŞİDDET HER ŞEY, HEDEF HİÇ BİR ŞEY»

Altıncı olarak, Troçkist tasfiyeciler, Marksizmin özü olan proletarya diktatörlüğü teorisinin yerine, «şiddet her şey, hedef hiçbir şey» anlayışını koydular. Tıpkı revizyonistler gibi kitleleri sürü olarak gördüler. Revizyonistlerle devrimcileri ayıran temel mesele şiddet meselesi değil, ideoloji ve siyasettir. Önemli olan şiddetin hangi siyasetin emrinde olduğu ve hangi hedeflere yöneldiğidir.

Bunu reddeden şiddet anlayışı halka yönelen şiddeti desteklemeye götürür. Şiddete tapma anlayışı Troçkist tasfiyecileri emperyalizme tapmaya götürecektir. Çünkü, bugün emperyalistler dişlerinden tırnaklarına kadar silahlıdırlar ve en fazla şiddet uygulayan onlardır.

Yarın yurdumuzdaki Brejnev takipçileri sosyal - emperyalizmin işgalini «halk savaşı» ilan etmekten kaçınmayacaklardır. Troçkist tasfiyeciler şiddete tapmayı bırakmadıkları takdirde, sosyal - emperyalist şiddeti alkışlamak durumuna düşeceklerdir.

"Revizyonizmi değil, Marksizmi uygulayın; bölünmeyin, birleşin; entrika ve komplolarla uğraşmayın, açık ve dürüst olun.»

Mao Zedung

Bu «şiddete tapma» tutumunun geçmişte de örnekleri vardır. Troçkist tasfiyeciler, sosyal - emperyalistlerden yardım alacaklarını açıkça söyleyen maceracı akımlara sürekli hayranlık duydular ve sonunda onların yolunu tuttular. Troçkistler kendilerini «Mao Zedung düşüncesi»nin lafını ederek gizlemeye çalıştılar, ama devrimci akımı «Pekin ağzıyla konuşmakla» suçlayan revizyonistlerle ve maceracılarla birleştiler. Şimdi ise bizzat kendileri, devrimcileri aynı şekilde suçlamaya kalkışıyorlar. Mao Zedung'a karşı şüphe yaymaya çalışıyorlar ve Sovyet işbirlikçisi Lin Biao'yu savunuyorlar. Troçkistlerin bu konudaki tutumları da, sosyal - emperyalistlerle işbirlikçilerinin Marksizm - Leninizm - Mao Zedung düşüncesine karşı açtıkları kampanyanın bir parçasıdır.

KİTLELERİ REVİZYONİSTLERE TERKETTİLER

Yedinci olarak, Troçkist tasfiyeciler işçi sınıfı içinde çalışmayı revizyonizm ilan ettiler. Kitle mücadelesini reddettiler, ve kitle örgütlerinin devrimci mücadelenin önünde birer engel olduğunu ve yıkılması gerektiğini savundular. Kitleleri hazırlamak, kazanmak ve örgütlemek diye bir mesele olmadığını ne yapılacaksa hemen başlanması gerektiğini öne sürdüler. Devrimci yayın organlarının rolünü inkar ettiler ve kapatılmasını istediler. Demokratik hak ve imkanların oportünizmle lekeli olduğunu savunuyorlardı. Revizyonistlerin «uslu durun» teorisini, «kadroları korumak» yaftası altında savundular.

Bu görüşler tamamen pasifist ve teslimiyetçi görüşlerdir. Bunlar devrimi imkansız kılan, kitleleri revizyonistlere terkeden görüşlerdir. Nitekim bu görüşlerle etraflarına topladıkları bir grup genci teslimiyete sürüklediler. Onları ya faşizmin safına ittiler ya da revizyonizmin kadroları haline getirdiler. Bugün de Troçkist tasfiyeciler alanı revizyonistlere açmak için ellerinden geleni yapmakta, kitle mücadelesini söndürmek için pasifizm yaymaktadırlar. Onların görüşleri bugün çok daha tehlikelidir. Çünkü devrimciler kitle mücadelesini bütün ülkede yükseltmek göreviyle karşı karşıyadırlar. Önümüzde iki süper devlete karşı bağımsızlık bayrağını bütün yurtta kaldırmak görevi vardır. Devrimciler, faşistlere ve sosyal-faşistlere karşı kitleler içinde mücadele etmek zorundadırlar. Hiçbir mücadele alanı iki süper devletin işbirlikçilerine terkedilemez.

Sekizinci olarak, Proletarya hareketinin devrimci geçmişini inkar ettiler. Şefik Hüsnü'nün devrimci önderliğini revizyonist ilan ettiler. Geçmişte devrimci olan ne varsa karalamaya giriştiler. Troçkistlerin bu tutumu Brejnev uşağı «TKP»nin tutumuna tıpa tıp uygundur. Onların bu noktadaki görüşleri, bugünkü şartlarda sosyal - emperyalist uşaklarının propagandasından başka bir anlama gelmez.

«YEPYENİ BİR ÇAĞ» MI?

Dokuzuncu olarak, yepyeni bir çağda olduğumuzu, artık Lenin'in fikirlerinin eskidiğini öne sürdüler. Bunu bütün davranışlarına ideolojik temel yaptılar. Artık emperyalizmin toptan çöktüğünü, bu yüzden devrim için kitleleri seferber etmeye gerek kalmadığını, bir öncü grubun başlatacağı mücadelenin bir anda bütün ülkeyi saracağını savundular. Devrimci palavrayla cilalanan bu görüşler, özünde revizyonizmin görüşleriydi ve ona hizmet etti. Aslında bu görüşler, Troçkistlerin emperyalist olarak sadece Amerika'yı gördüklerini de ortaya koyuyordu. Onlar, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerini hâlâ «sosyalist bir kamp» olarak görüyorlardı.

Bugün sosyal - emperyalistler de Lenin'in fikirlerinin eskidiğini, emperyalizmin karakterinin değiştiğini öne sürüyorlar. Onların kendi yayılma ve hegemonya siyasetlerini örtbas etmek için öne sürdükleri «yumuşama», barış içinde geçiş gibi görüşlerin temelinde, «dev bir sosyalist blokun meydana gelmesiyle» çağımızın değiştiği teorisi yatmaktadır.

ELİNİZİ REVİZYONİSTLERDEN KURTARIN! HALKIN SAFINDA YER ALIN!

Troçkistler, özünü tamamen reddettikleri halde şimdilik sözünü etmeye devam ettikleri Mao Zedung Düşüncesi'ni bir maske derekesine düşürüyorlar. Eylemleriyle Marksizm-Leninizmi gözden düşürerek, halk kitlelerinde devrimcilik hakkında yanlış fikirler uyandırıyorlar.

Emperyalistler göz diktikleri ülkelerde açık işbirlikçiler edinmekle yetinmezler. Onlar, halk kitlelerinin umut bağladığı fikirleri emperyalist emellerini gizlemek için maske olarak kullanmaya çalışırlar. Troçkistler tutumlarını değiştirmedikleri takdirde sosyal - emperyalistler için böyle bir hizmet yapmış olacaklardır.

Troçkist fikirlerin etkisi altında kalan bütün samimi devrimciler kendilerini bu durumdan kurtarmak için mücadele etmelidirler. Kendilerini sosyal - emperyalizmin safına çeken görüşlere karşı mücadele açmalı ve onların kökünü kazımalıdırlar. Sosyal - emperyalizmin uşaklarıyla aralarına kesin bir sınır çekmeli, halkın safında, iki süper devlete karşı mücadele safında yer almalıdırlar. Devrimci olmanın biricik yolu budur.

OKUYUCU MEKTUBU

STUTTGART'TA TROÇKİSTLER «HALKIN SESİ»NE SALDIRDI

Arkadaşlar, 6 Eylül 1975 günü Stuttgart'ta, Stuttgart ve geniş çevresi Türk İşçileri Derneğinin yıllık olağan kongresi vardı. Ayrıca Halk Ozanları ve Anadolunun Sesi tiyatrosunun sahneye koyduğu «Pusuda» adlı oyun vardı. Biz Türkiyeli işçiler olarak, oraya hem eğlenmeye ve hem de kongreyi izlemeye gittik. Orada bazı yurtsever işçi arkadaşlar, «Halkın Sesi» gazetesini satıyorlardı. Bir gurup genç, bunlara «Halkın Sesi»ni sattırmak istemediler. Daha sonra Troçkist olduğunu anladığımız bu kişilerden birisi, gazete satan arkadaşlara giderek «Bu gazeteyi burada satamazsınız» dedi. Satanlar nedenini sorduğunda, «Burada revizyonist gazete satılmaz» dedi. O arkadaşlar da, **«Bu gazete revizyonist değildir. Aksine revizyonizme ve Troçkizme karşı mücadele ediyor. Okuyan her işçi arkadaş, gazetenin her harfinde, her kelimesinde, noktasında ve virgülünde bunu görmektedir. Neresi revizyonistse, buyurun işçi arkadaşların önünde tartışalım»** dediler. Bunun üzerine o şahıs, gazete satan bir arkadaşın üzerine saldırdı.

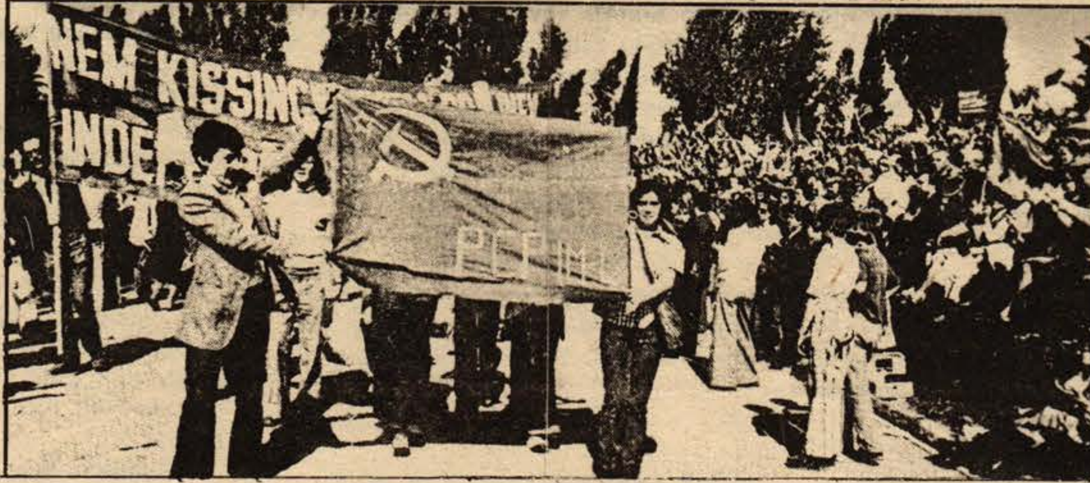
Biz işçiler bu olayı çok kınadık. Bazı işçi arkadaşlar da bu olaya şu sözlerle tepki gösterdiler: **«Biz işçiler, diğer demokratik haklarımız için olduğu gibi okuma özgürlüğümüz için de mücadele etmekteyiz. Okuma özgürlüğümüze karşı çıkanlar, hakim sınıfların değirmenine su taşımaktan başka bir şey yapmazlar.»**

Çekilin de alıp okuyacağımız gazetenin revizyonist olup olmadığına, ezilmişliğimizin tecrübesiyle biz karar verelim! Sizin tavrınız, biz işçileri hiç bir şey bilmeyene bir koyun sürüsü gibi gören TSİP revizyonistlerinin aynısıdır. Onlar da Türkiye'de sizin gibi «Halkın Sesi»ne saldırmaktadırlar. Ve bu bize göstermiştir ki, revizyonistler gibi Troçkistler de, işçi sınıfının bilinçlenmesinden korkan, yüzlerine devrimci maskesi geçirmiş sahte - devrimcilerdir.

Stuttgart'dan Bir Grup İşçi

Portekiz'de bağımsızlık taraft

Dergimizin 22 Nisan tarihli 2. ve 29 Nisan tarihli 3. sayılarında, Portekiz'deki gelişmeleri tahlil eden iki yazı yayınlanmıştı. Bu yazılarda önemli hatalar vardı. Birincisi, Silahlı Kuvvetler Hareketinin (SKH) 25 Nisan 1974 darbesinin Amerikancı faşist Kaytano diktatörlüğünü yıkmış olduğu açıkça belirtilmiyordu. İkincisi, Portekiz'in gelecekte de Amerikan emperyalizmine bağımlı kalmaya devam edeceği söyleniyor, iki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesinin şiddetlendiği ve esas tehlikenin Sovyet sosyal-emperyalizminden geldiği tesbit edilmiyordu. Üçüncüsü, Kunhal'in revizyonist partisi (PKP), Portekiz burjuvazisine ve Amerikan emperyalizmine karşı teslimiyetçi olduğu için eleştiriliyor, buna karşılık bu partinin Sovyet işbirlikçisi karakteri teşhir edilmiyordu. Dördüncüsü, esas vuruş Brejnev takipçisi PKP'ye değil, Silahlı Kuvvetler Hareketine yöneltiliyor, Kunhal'in revizyonist partisi ise «SKH'nin kuyruğuna takıldığı» gerekçesiyle eleştiriliyordu. Bütün bunların temelinde, genel olarak dünyada iki süper devlet arasındaki çatışmanın şiddetlendiğini, özellikle Sovyet sosyal - emperyalizminin gitgide saldırganlaştığını, çeşitli ülkelerdeki revizyonistlerin ise Sovyet sosyal-emperyalizminin işbirlıkçileri haline geldiklerini göremeyişimiz yatıyordu. Dergimizin 10. ve 11. sayılarından itibaren bu hataları giderdik ve buna bağlı olarak siyasetimizde de bazı değişiklikler yaptık. Bütün bu ideolojik ve siyasi gelişmeler, Aydınlık dergisinin 55. sayısında özetlenmiş bulunuyor.

Portekiz'de, Brejnev takipçisi Kunhal revizyonistlerinin adamı olan Vasko Gonçalves, uzun mücalelelerden sonra ilkönce başbakanlıktan, daha sonra da genelkurmay başkanlığından atıldı. Şimdi revizyonist propaganda, Portekiz'de sözümona «karşı - devrimin ilerlemekte olduğu» fikrini işliyor. Revizyonistler, kendilerine yönelen halk muhalefetinin «emperyalist tertip» olduğunu öne sürüyorlar. «Faşist tehlikeye karşı «devrimi korumak» yaftası altında, Sovyet işbirlikçisi sosyal - faşist PKP'yi savunmaya çabalıyorlar. Kunhal son olarak, SKH'ni, hükümete alınmaması halinde «silahlı mücadele» başlatmakla tehdit ediyor. Öte yandan Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri de, Portekiz'de esen anti - revizyonist rüzgârdan kendi amaçları için yararlanmaya çalışıyorlar. Amerikan emperyalizminin propagandasının, Sovyet revizyonist propogandasıyla birleştiği bir tek nokta var: Kunhal'in PKP'sinin «komünist», ona karşı çıkanların da «anti-komünist» gösterilmesi...

Oysa Portekiz'deki gerçek durum çok farklıdır. Portekiz halkının mücadelesi, gitgide daha fazla, her iki süper devlete ve işbirlikçilerine yöneliyor. Portekiz'in bağımsızlığından ve Üçüncü Dünya ile birleşmesinden yana olan akımlar güçlenirken, Amerikan ve Sovyet nüfuzu zayıflıyor. Revizyonistleri telaşa düşüren gelişme işte budur.

SOVYET İŞBİRLİKÇİLERİ TECRİT EDİLİYOR

Kunhal revizyonistlerinin bugün içine düştükleri durum, işbirlikçi karakterlerinin kaçınılmaz sonucudur. Brejnev takipçisi PKP, Kaytano rejiminin devrilmesinden önceki yıllarda, ordu ve devlet mekanizmasının kilit nok talarını gizlice ele geçirmişti. PKP, darbe sonrasında SKH içinde, ülkenin bütünündeki gerçek gücünün çok üstünde bir nüfuza sahip olmuştu.

Kunhal, bu nüfuzdan yararlanarak, Portekiz'i kısa zamanda Sovyetlere bağımlı kılmak için harekete geçti. Revizyonistler ilk zamanlarda bazı başarılar elde ettiler. Kendi hakimiyetlerindeki İntersendikal örgütünün Portekiz'in tek sendika federasyonu ilân edilmesini sağladılar. Bu örgüt vasıtasıyla, derhal işçi düşmanı grev yasakları önermeye başladılar. Kendilerine karşı olan bütün yayın organlarını susturmaya, muhaliflerini «karşı-devrimcilik»le suçlayıp kendi denetimlerine aldıkları siyasi polisi onlara karşı kullanmaya kalkıştılar. Bütün bunlar, 48 yıllık faşist yönetimden sonra bir de sosyal-faşizmi denemeye niyetli olmayan Portekiz halkının öfkesini uyandırdı ve Kunhal'in partisinin gerçek yüzünü görmesini sağladı.

1975 Nisan ayı sonunda yapılan seçimler, PKP'nin emekçi halk içinde gerçekte ne kadar zayıf olduğunu ortaya çıkardı. Bu durumda revizyonistler, muhaliflerini ve halkı bastırmak için sosyal - faşist yöntemlere gitgide daha fazla sarıldılar. Mayıs'ta Republika gazetesi olayı patlak verdi. Republika gazetesinin 2 Mayıs'ta İntersendikalin işçi düşmanı faaliyetlerini eleştiren iki makale yayınlaması, 16 Mayıs'ta ise Portekiz Komünist Partisi (Marksist - Leninist) yöneticilerinin Çin ziyaretini geniş olarak vermesi üzerine, revizyonistler bu gazeteye «faşistlerin ve Amerikan emperyalizminin aleti» diye saldırdılar. Gazetenin yayınlanmasını önlediler.

Bu olayın bir sonucu olarak, 11 Temmuz'da Soares'in Sosyalist Partisi hükümetten çekildi. Sosyalist Parti, 19 Temmuz'da Lizbon'da büyük bir miting düzenledi. Kunhal, bu mitingin önlenmesi için taraftarlarını barikatlar kurmaya çağırdı. Aynı zamanda da bütün devlet mekanizmasını ele geçirme teşebbüslerini maskelemek için, «gerici hükümet darbesi tehlikesi» feryatlarını arttırdı. Ancak SKH, ilk defa bu olayda Kunhal'a karşı tavır aldı, revizyonistler hiç bir yerde barikat kuramadılar, SP mitingi 200.000 kişiyle yapıldı ve ilk defa bu mitingde Mario Soares, «sosyal-faşizm» ve «sosyal - emperyalizm» tehlikesinden açıkça söz etti.

Aynı sıralarda, ülkenin kuzeyinde PKP'ye karşı gösteriler başladı. Bütün dünyada gerek Amerikan emperyalistleri, gerekse Rus işbirlikçileri, bu gösterileri «anti-komünist» diye göstermeye çalıştılar. Özellikle revizyonistler, «faşist Katolik kilisesinin kışkırttığı siyasi bakımdan geri köylüler»den söz ettiler. Oysa Kunhal revizyonistleri, sözümona «toprak reformu» adı altında Kuzey'deki yoksul köylü yığınlarını yeni yöntemlerle sömürmeye girişiyorlardı. Revizyonistler, «yönetimi faşistlerden temizlemek» adı altında eski faşistleri ilkönce kendi partilerine alıp sonra belediye reisliklerine ve Ziraat Bankası şubelerine getiriyorlardı. Onlar aracılığıyla sadece kendi «dost»larına kredi ve konut dağıttırıyorlardı. İşte Kuzey'deki yoksul köylüler, Kunhal sosyal - faşistlerinin bu uygulamalarına karşı haklı bir tepki gösterdiler. Bu gösterilerin yapıldığı köy ve şehirlerin bir çoğu faşist Salazar ve Kaytano dönemlerinde terör altında bile muhalefete oy vermiş yerlerdi ve şimdi buralarda onbinlerce gösterici, «Kunhal'a ölüm! Kahrolsun diktatörlük!» diye haykırıyordu. Elbette Amerikancı faşistler de bu gösterilerden yararlanarak bulanık suda balık avlamaya çalıştılar. Ama, bu gösteriler, aslą Brejnev takipçilerinin göstermeye çalıştığı gibi «Braga başpiskoposu Da Silva'nın kışkırtmalarının» sonucu değildi. Esas olarak, emekçi yığınların sosyal - faşizme karşı kabaran öfkesiydi.

SKH VE İŞÇİ SINIFI İÇİNDE REVİZYONİSTLERİN YENİLGİSİ

Halkın bu tepkisi SKH içinde de etkisini göstermeye başladı ve devam eden hükümet buhranına bir çözüm bulmak için, 25 Temmuz'da Cumhurbaşkanı Kosta Gomez, Başbakan Gonçalves ve Güvenlik Kuvvetleri Komutanı Karvalho'dan meydana gelen üçlü bir yönetim kuruldu. Bu üçlü yönetim, geçici bir uzlaşmanın ifadesiydi ve yeni çatışmaları önleyemedi. PKP'nin tahakkümü dışında kalan tek büyük günlük gazete olan Jornal Novo (Yeni Gazete), 5 Ağustos'ta, Haberleşme Bakanı Jesuino'nun hazırladığı Basın Kanunu tasarısını kamuoyuna duyurdu. Kunhal'in etkisiyle hazırlanan bu tasarı, Salazar'a rahmet okutan tam bir sosyal - faşist sansür kanunuydu ve bütün ülkede büyük nefret topladı. Bu tepki, iki gün sonra kurulan ve PKP'nin çok ağır bastığı beşinci hükümeti de hedef aldı. Aynı gün (7 Ağustos), Jornal Novo bu sefer dokuz ilerici subayın bildirisini

...rları güçleniyor

yayınladı. «Dokuzlar Bildirisi» ya da «Antunes Bildirisi» adıyla anılan bu belge, PKP'nin kendi siyasi emellerini kitlelere ve SKH'ne zorla kabul ettirmesini, iktidarı sinsice ele geçirmeye çalışmasını, belediye yönetimlerine ve diğer kilit noktalara zorla el koymaya çalışmasını, basında ve sendikalarda tahakküm kurmasını eleştiriyordu. Gene bu belge, ülkenin bağımsızlığına ve demokratik özgürlüklere yönelen tehlike karşısında bütün halkı birleşmeye çağırıyor, böylece iki süper devletten birine sırt dayama tutumuyla bağımsızlık kampı arasına çizgi çekiyordu.

«Dokuzlar Bildirisi», ordunun ve halkın büyük çoğunluğu tarafından desteklendi. 14 Ağustos'ta Lizbon ve Porto'da büyük gösteriler düzenlendi. Bu gösterilerde her tarafta dalgalanan «Kahrolsun faşizm ve sosyal - faşizm», «Kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal - emperyalizmi», «Yaşasın milli bağımsızlık» pankartları, Portekiz halkının gerçek özlemlerini dile getiriyordu. Halk, Gonçalves'in başbakanlıktan ayrılmasını, PKP'nin propaganda cihazı olan Beşinci Tümen'in dağıtılmasını talep ediyordu. Emekçiler, belediye idareleri için demokratik seçimler yapılmasını talep ettiler. Revizyonistlerin hakim olduklarını sandıkları sendikalarda ise, temsilcilik seçimleri Brejnev takipçileri için bir bozgun oldu. Sendikaların tabanı, revizyonist yanlısı subaylar tarafından kendilerine zorla kabul ettirilen yeni sendika ağalarına karşı ayaklandı. Lizbon yöresinde 80 bin üyeli bir sendikadaki seçimde, üyelerin yüzde 71'i, Sosyalist Parti'nin, Portekiz Komünist Partisi (Marksist - Leninist)'in ve MRPP'nin ortak listesi için oy kullandı. 53 revizyonist yönetici, sendika binasını terketmek istemeyince halk ve askerler tarafından zorla çıkartıldılar. Gene Eylül başında revizyonistler, Lizbon gazeteciler sendikası, eczahane işçileri sendikası ve Kuzey'deki banka görevlileri sendikası seçimlerini de kaybettiler.

HER İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI MÜCADELE NİÇİN ZORUNLU?

Geniş halk kitlelerinin baskısı ve Kunhal'in içine düştüğü yalnızlık, SKH üzerinde de etkisini gösterdi. Bu sırada Kunhal, halkı ve SKH'yi bölmek için Porto'da bir provokasyon mitingi düzenledi. Ama bu miting hem destek sağlayamadı ve hem de SKH buna karşı çıktı. Gunhal sonunda mitingden vazgeçti. Revizyonistlerin karargahı olan Beşinci Tümen ise 2 Eylül'de kesin olarak lağvedildi. Gonçalves başbakanlıktan alındı. Ancak sosyal - emperyalizmin işbirlikçileri, devletin ve ordunun en yüksek kademelerini ellerinde tutabilmek için son bir manevrayla, Gonçalves'in genelkurmay başkanlığına getirilmesini sağladılar. Ama artık halkı kandırmak mümkün değildi. Hava Kuvvetleri genelkurmay başkanı Morais da Silva'nın şu sözleri, geniş yığınların duygularını dile getiriyordu: «Portekizlilerin yüzde 80'i tarafından yapılan bir devrim, yüzde 20'nin bu yüzde 80 üzerindeki diktatörlüğü haline dönüştürülemez.» Bu durumda, sözümona revizyonizme karşı olan ama sosyal - emperyalizmi gözardı edip «saf proleter devrimi» için mücadele veren Troçkistler, Kunhal'in yardımına koştular. Brejnev takipçileriyle sözümona «gericiliğe karşı» ittifak yaptılar. Ama bu ortak cephe de sekiz gün içinde dağıldı. Nihayet Gonçalves genelkurmay başkanlığından da, Devrim Konseyinden de atıldı.

Bütün bu gelişmelerden Türkiye'deki devrimci ve yurtseverlerin çıkarması gereken çok önemli dersler vardır.

Birincisi, özellikle Helsinki Konferansından sonra, revizyonistlerin yaydığı «yumuşama» ve «barış» safsatalarına rağmen, gerek iki süper devlet arasındaki çatışma ve gerekse halkların her iki süper devlete karşı mücadelesi, Portekiz ile Filistin arasında uzanan Akdeniz ve Avrupa bölgesinde bir kat daha şiddetlenmiştir.

İkincisi, modern revizyonizmin esas karakteri, «barışçılık» ve «teslimiyet» değil, emperyalist saldırganlık ve sosyal - faşizmdir. Moskova'daki yeni çarlar, Şili'deki faşist darbeden ve Şili revizyonistlerinin yenilgisinden, kendilerine göre bazı dersler çıkardılar. Onlar, Şili'de izledikleri «kuyrukçu» taktiklerden 180 derece çarkederek, Portekiz'deki ve diğer yerlerdeki işbirlikçilerine «maceracı» taktikler önerdiler. Hattâ K. Zarodov, Pravda'ya yazdığı -ve derhal «Kitle» dergisinde de yayınlanan- bir yazıda, Leninizm maskesi takarak Troçkist «eylemci azınlıklar» teorisini savundu. Kunhal revizyonistleri, işte bu teori uyarınca, hızlı ve tepeden inme bir saldırıyla iktidarı ele geçirmeye çalıştılar. Revizyonistler hangi taktiği kullanırlarsa kullansınlar Sovyet işbirlikçileri olarak hareket ediyorlar.

Üçüncüsü, bağımsızlığı tutarlı bir şekilde savunmak her iki süper devlete karşı mücadele etmeye bağlıdır. Demokrasiyi tutarlı bir şekilde savunmak, faşizme ve sosyal - faşizme karşı mücadele etmeye bağlıdır. Kunhal revizyonistleri, çılgınca ilerlemeye çalışarak, ülkeyi bir iç savaşın eşiğine getirdiler. İç savaş çıkacağını uman Amerikan işbirlikçisi faşist Spinola da bunun üzerine derhal Brezilya'dan Paris'e geldi ve müdahele hazırlıklarına başladı. Kunhal'in sosyal - faşizminden yararlanan eski faşistler de kâh PKP içinde yuvalanarak, kâh PKP'ye yönelen muhalefet içinde kendilerini gizleyerek güç toplamaya çalıştılar. Kunhal revizyonistlerine karşı gelişen halk muhalefeti, SKH'nin ve ülkenin birliğini şimdilik korumayı ve iç savaşı önlemeyi başararak, Amerikan işbirlikçisi fasistlerin umutlarını da boşa çıkarmış oldu.

Bugün Portekiz'de, ne Amerikan işbirlikçileri, ne de onlardan daha güçlü olan Brejnev takipçileri ezilmiş değillerdir. Revizyonistler hâlâ bir çok kilit noktayı ellerinde tutmakta, Sovyetler Birliğinden muazzam para ve silah yardımı görmekte, hâlâ darbe peşinde koşmakta, şimdi de ülkeyi gerici bir iç savaşla tehdit etmektedirler. Öte yandan SKH içinde karışıklık devam etmektedir. Altıncı hükümeti kurma çalışmaları, gene bir SP - PKP - muhafazakarlar koalisyonu kurmaya yönelmektedir. Ama böyle bir hükümetin istikrar sağlayabilmesi imkansızdır. Portekiz'de yaz aylarının olayları, geniş halk yığınları bağımsızlık ve demokrasi yolunda seferber olduğu takdirde, küçük ve zayıf bir ülkenin iki süper devletin baskı ve müdahalelerine karşı direnebileceğini bir kere daha ispatlamıştır.

Portekiz Komünist Partisi (Marksist-Leninist) iki süper devlete karşı mücadeleyi esas alıyor

«Brejnev - Kunhal'in sosyal - emperyalist ve sosyal - faşist tehdidi, bağımsızlığımıza ve özgürlüklerimize gölge düşürüyor. Amerikan ve Avrupa emperyalizminden kurtulmuş bir Portekiz'e kavuşma umutları, Rus sosyal - emperyalizminin çizmesi altında ezilmek tehlikesiyle karşı karşıyadır. Gizli çıkarcılardan, polis muhbirlerinden, paralı askerlerden ve sansürden arınmış bir Portekiz'e kavuşma umutları, Kunhal'in sosyal - faşist partisinin ve yeni Milli Halk Hareketi'nin (esas Amerikancı faşist parti — ç.n.) tehdidi altındadır... Hiç kimse, bugünkü siyasi durumun devamı olacak olan bir geleceğe güven duymamaktadır. Burada Kunhal'in dediği gibi «komünizm korkusu» söz konusu değildir- bu komünizm korkusu, sadece asalaklar ve bizzat Kunhal'in kendisi için geçerlidir. Halk için söz konusu olan, komünizm korkusu değil, sosyal - faşizm korkusudur...»

(...) «Portekiz'de herkes «sosyalizm»den söz ediyor. Bir kısım subaylar, sanki kendi istekleri tarahi materyalizmin kanunlarının üzerindeymiş gibi, «sosyalizm»den söz ediyorlar. Sosyalist Parti ve diğer sosyal - demokrat kesimler, sözümona «toplumsal» kapitalizme «sosyalizm» adını veriyorlar. Sosyal - faşistler ise «tek bir sosyalizm vardır, o da halkın sosyalizmdir» diye haykırarak, bürokrat burjuvazinin emekçiler üzerinde devlet kapitalizmine dayalı terörcü diktatörlüğünü tezgahlamaya çalışıyorlar... SKH da Marksist-Leninist ilkeleri izlemeksizin sosyalizmi kuramaz. Kautskici revizyonistler, SP anti-Marksistleri de sosyalizmi kuramazlar. Kruşçev revizyonistleri, Kunhalci anti-Marksistler de sosyalizmi kuramazlar. Bununla beraber bütün bunlar, esas olarak ilerici olan, yani bugün emekçiler için vazgeçilmez olan hedefleri içeren SKH tasarısının desteklenmemesi anlamına gelemez. PKP (M—L) emperyalizme ve özellikle iki süper devlet ABD ve SSCB'ye karşı milli bağımsızlık mücadelesinde, faşizme ve sosyal-faşizme karşı demokratik özgürlüklerin korunmasında ve emekçilerin hayat şartlarının iyileştirilmesinde SKH'yi desteklemektedir. PKP (M—L), bu tasarının «sosyalist» olarak tanımlanmasına karşı olmakla beraber, bunu vargücüyle desteklemekte ve bu zafere ulaşmak için birleştirilebilecek bütün güçleri birleştirmek için mücadele etmektedir. PKP (M—L), bu tasarının zaferi için liberal burjuvazinin güçleriyle, özellikle SP ile birleşmek gerektiği görüşündedir. Bu yüzden PKP (M—L), SP'nin daha solda oldukları iddia eden ve aslında SP'ye saldırıp mevdanı sosyal-faşizme boş bırakan süper - devrimcilere karşıdır...»

(...) «PKP (M—L), sosyal - faşistlerin gerici ve darbeci niteliğini uzun zamandan beri mahkum etmektedir. Bu tutumumuzu «abartma» sayanlar oldu, ama bugün geniş halk kitleleri, hattâ siyasi partilerin ve yöneticilerinin en uzlaşıcı kesimleri ve bugün için en önemlisi, SKH'nin birçok üyesi, tahlilimizin doğruluğunu kavramaya başlamış bulunuyorlar.»

PKP (M—L)'nin organı «Unidade Popular» (Halkın Birliği) gazetesinin 23 Haziran 1975 tarihli 43. sayısındaki başyazıdan alınmıştır.

«Devrim gemisini sosyalizme götürürken, bu gemiye kısa bir süre için binmek ve bizimle beraber yolumuz üzerindeki diğer korsanla mücadele etmek isteyenleri, korsan olsalar dahi gemiye alacağız.»

Bir PKP (M—L) sözcüsünün, Partisinin Soares'in SP'si ile ittifakı hakkında ki sözleri.

İSKENDERUN İŞÇİLERİ GREVDE

İskenderun Demir Çelik tesisleri inşaatlarında çalışan 600 işçi 17 Eylül günü greve başladı. İşçiler, primleri ve kıdem tazminatını ödemeyen Manson şirketi bu tutumunu değiştirmediği sürece grevin devam edeceğini belirtmektedirler.

TOPTAŞI CEZAEVİNDEKİ DEVRİMCİLER, OLAYLARIN İÇYÜZÜNÜ AÇIKLADILAR

Toptaşı cezaevindeki siyasi tutuklular, hapishanede meydana gelen olaylarla ilgili olarak bir açıklama yapmışlardır. Siyasi tutuklular, uzun zamandır diğer mahkumları baskı ve sömürü altında tutan hapishane ağalarının, imtiyazlı durumlarını sürdürebilmek için devrimcilere saldırdıklarını belirtmişlerdir.

Toptaşı cezaevindeki devrimciler, hapishane idaresinin ve savcının bu hapishane ağalarının tahakkümüne seyirci kaldıklarını açıklamışlardır.

TRAKYA CAM İŞÇİLERİ ANLATIYOR :

Direnişler, işçilerin birliğiyle başarı kazanacak

Arkadaşlarımız, sendikalaşma mücadelelerinde direnen İstanbul, Trakya Cam işçileri ile konuştular. İşçiler mücadelelerini şöyle anlattılar:

«30 Temmuz günü patron tarafından fabrikanın cereyanı kestirildi. Sendikalaşmamızı engellemek isteyen patron, on gün sonra işyerine döndüğümüzde fabrikayı kapattığını söyledi ve gitti. O zamandan beri fabrika önünde bekliyoruz. Ne paramız ödeniyor, ne de patronla yüzyüze gelebiliyoruz. İlgili makamların hiç birisinden olumlu bir netice alamadık.

«İşyerinde çalışma şartları çok ağırdır. Gecenin saat 12'sinde evimizden çıkarız, iş 1500 derece ateşle boğuşmaktır. Sosyal haklarımız verilmemekte, asgari ücretin altında yevmiye ödenmektedir. Patron canı istediğinde firmanın ismini değiştirip, kıdem paralarını ödemiyor. Yedi senelik işçiler kıdemsiz diye kapı dışarı ediliyor. 30 günlük sigortamız, oniki günden fazla gösterilmez. İstediği zaman işçileri oniki saat çalıştırır, mesai farkı ödenmez. Ortak Mesut Olcay, fabrikayı idare eden yetkili müdürdür.

«Bu azgın sömürü bütün cam sanayiinde mevcuttur. Sigortasız ve vergisiz işçi çalıştırılır. Biz yatağımızı, ayakkabımızı satsak bile mücadeleye devam edeceğiz. Bütün işçilerin mücadelesini desteklemeye de hazırız. Bizim mücadelemiz, bütün cam işçilerinin, bütün işçilerin ve halkın mücadelesidir.

«Faşist MC hükümetini protesto ediyoruz. İşçi sınıfı ve bütün halkın birlik ve bütünlüğü ile yurdumuzda faşizm yenilecek ve bağımsızlığımız da sağlanacaktır. Yurdumuzda tek bir yabancı asker kalmamalıdır.»

«HARRAN'DA, MHP İŞARETİ OLMAYAN EVLERE TOPRAK VERMEDİLER»

Urfalı topraksız köylü Ahmet, Çukurova'da çalışan binlerce toprak işçisinden biridir. Ahmet, toprak işçilerinin durumunu arkadaşlarımıza şöyle anlattı:

«Urfa'nın Harran'ındanım. Bir karış toprağım yok. Evvelden de ağaların yanında çalışırdık. Şimdi çilemiz bir kat daha arttı. Binlerce insan gibi, aldım çoluk çocuğu buraya geldim. Bir gün çalışıyoruz, on gün boş kalıyoruz. Ekmek paramız çıkmıyor. Ücretler çok az. Yakında pamuk toplama başlayacak. Ondan da hayır yok. Kilo başına yetmiş kuruş bile vermiyorlar. Pamuklar sinekli, günde 25 kilo bile toplanamaz. Bir sürü işsiz var. Bu gidişle iyice aç kalacağız.

«Hükümet bizi aldatıyor. Bana 'Toprak dağıtılıyor' dediler. Gırtlağıma kadar borca battım. Soluğu Harran'da aldım. Baktım dağıtım durmuş. Tekrar döndüm. Toprak dağıttıkları yedi köyde, köylüye olmadık eziyeti, baskıyı yapmışlar. Evinde faşist MHP'nin işareti olmayan kimseye toprak vermemişler. Verdikleri toprağın dönümüne 900 lira istiyorlar.

«Toprağım olsa, ben gelip bu rezilliğe katlanırmıydım? Kanal suyu içiyoruz. Oranın soğanı, buranın etinden iyidir. Domates beş lira, yevmiye yirmi lira. Böylece bize, ekmekten başka yiyecek bir şey kalmıyor.

«Harran'da yol yok, elektrik yok, idare lambasıyla idare ediyoruz. Jandarmanın köylüler üzerinde devamlı baskısı vardır. Biz emperyalistlere karşı cephede savaşırken, o toprakları savaş kaçkınları gelip yağmaladı. Ağalardan toprakları almadıkça sürünmeye devam edeceğiz.»

Çukurova toprak işçileri:

«Ağaların hükümeti toprak dağıtır mı hiç?»

Sizlere Çukurova'da çalışan topraksız köylüleri anlatacağım. Daha Mart ayı gelir gelmez göçü kervanı yükler, soluğu Çukurova'da alırlar. Önce çapa işleri başlar. 30-35 lira yevmiye ile 13-14 saat çalışırlar. Öğle paydosu yarım saattir. Ağa yemek vermez.

Daha sonra sulama işleri başlar. Akşamdan sabaha, sabahtan akşama gün 24 saat dönüm başına sekiz liradan çalışılır. Bazan yevmiyeler 75 liraya gelir. 24 saat çalışmanın karşılığı 75 lira. Derken pamuk gelir çatar. Pamuk toplama işini bir tarım işçisinden dinleyelim:

«Gün doğmadan bizi kaldırırlar tatlı uykularımızdan. Bir koyun gibi traktörlere doları z. Gün batıncaya kadar çalışırız. Sıcak yakar kavurur. Ağalar zaman kayboluyor diye bir yudum suyu bile çok görürler. İçilen su zaten kanal suyudur. Tozu, toprağı ve pisliği ile beraber kana kana içeriz gene de. Beraberimizde tarlaya getirdiğimiz yiyeceklerimizi bile yiyemeyiz doğru dürüst. Geçende çay içerken ağa geldi, bardaklarımızı boşalttı ve bize hakaret etti.»

Bu yıl pamuğun kilosu başına işçilere 75 kuruş veriyorlar. Geçen sene bu fiat 100-125 kuruştu. Pamuklar sinekli olduğu için çok kere iş de bulunamıyor. Günde ancak 20-25 kilo toplanabiliyor. Bu durumda ücretler çok düşüyor. Hızla yükselen hayat pahalılığı işçilerin hayatını sefalete sürüklüyor.

Bütün sömürü ve baskıya rağmen ağalar işçiye bunu bile bir nimet olarak göstermeye çalışıyorlar. Önceleri işçiler işe başlamadan evvel ağadan bir miktar para alırlardı. Şimdi durum tersine dönmüştür. İşçiler çalışabilmek için ağaya bir miktar para vermek zorunda kalmaktadırlar.

İşçilerin serbestçe çalışmak hakları yoktur. İş sözleşmesini ağaların adamları olan elçiler yaparlar. İş günü sözde sekiz saattir. Oysa burada işçiler 15-16 saat çalışırlar. Asgari ücret kırk liradır. Burada çoğu zaman yevmiyenin yirmi liraya bile gelmediği oluyor.

Bütün bu durum, Türkiye'de kapitalizmle içiçe geçmiş bir feodalizm olduğunu göstermektedir. İşçilerin toprak talepleri vardır. Bir işçi diyor ki:

«Toprak reformu olacak dediler. Hepimiz bayram ettik. Sevincimiz kursağımızda kaldı. Bu da aldatmaca imiş. Ağaların hükümeti toprak dağıtır mı hiç? Biz hakkımızı kendimiz alacağız. Çünkü zaten bu topraklar bizim alnımızın teri, bileğimizin hakkı.»

MARAŞ'IN TÜRKOĞLU İLÇESİNDE HACI BEBEKOĞLU'NUN ZULMÜ

Hacı Bebekoğlu, Maraş'ın Türkoğlu ilçesinde 20 bin dönüme yakın toprağı zorla gaspetmiştir. Bu toprakların birkaç bin dönümü tapulu, gerisi ise hazine toprağıdır. Ağa, toprağını yoksul köylülere kaptırmamak için zengin köylülere icara veya ortağa vermektedir.

Hacı Ağa'nın gaspettiği toprakların hemen kenarında bir zamanlar Kayakgöz köyü vardı. Kağıt üzerinde hâlâ mevcut olan bu köyün yerinde şimdi yeller esmektedir. Köyde tek bir insan dahi yoktur.

1973 senesinde Hacı Ağanın silahlı adamları, köye silahlı bir baskın yaptılar. Köylüler av tüfekleri ile saldırganlara karşı koydular. Bir kadın omuzundan ve ayağından yaralandı. Jandarma, olaylarda ağanın yanını tuttu. Yirmiye yakın köylü jandarma tarafından gözaltına alındı ve 250'şer lira karşılığı serbest bırakıldı. Daha sonra bütün köy halkı kamyonlara doldurularak köyden zorla göç ettirildiler.

Hacı Ağa bu sene de Minehöyük köyüne saldırmak istedi. Buğdayları kaldırmak için, jandarmaları köylülerin üzerine yolladı. Minehöyük köylüleri jandarmaya karşı kendilerini savundular ve silahla karşı koydular. Püskürtülen jandarmalar Türkoğlu'na kadar kaçmak zorunda kaldılar.

Minehöyük köylüleri tamamen topraksızdır. Köylüler kurutulmuş olan Gavur gölünde yarıcılık ve ortakçılık yapmaktadırlar.

MARAŞ AĞALARINDAN KADIOĞLU, NARLI NAHİYESİNE EL KOYUYOR!

Bizler Pazarcık'ın Narlı nahiyesi sakinleriyiz. 1926 yılında Narlı'dan ilk olarak geçen demiryolu yüzünden; Aksu yatağı değiştirildi. Boş kalan yatak üzerinde, Devlet Su İşleri bir kazı yapmış ve kazıdan devamlı kum ve çakıl çıkmıştır. Bu arazi üzerinde yerleşen köylüler, burada 130 hane ev yapmışlar ve burası Narlı'nın Yavuzlar mahallesi olarak kayıtlara geçmiştir.

Maraş'ın sayılı ağalarından Kadıoğlu, 1960 yıllarında, sekiz kilometre uzaktaki çiftliği ile birleştirmek için, bu araziyi kendi üzerine geçirtti. Hatta tapu kadastro memurlarına para yedirerek evlerden bir kısmını da paftada gösterttti. Şimdi bu bölge tamamiyle evlerle doludur.

Bugüne kadar hiç bir tarım ürününe elverişli olmayan bu yeri, Kadıoğlu şimdi kendi adamlarından İbrahim Ercoşman ve arkadaşlarına satmıştır. Narlı nahiyesi olarak birkaç kişiden başka ağayı haklı bulan hiç kimse yoktur. Arazide keşif yapıldığı zaman halk galeyana gelmiş ve sahte tapuyu tanımadığını belirtmiştir. Ehlivukuf (Bilirkişi) olarak gösterilenlerden de hiç kimse keşif yerine gelmemiştir. Tapu, Kançay Boldacı mevkii diye geçmektedir. 437 dönümün, 177.350 metrekaresi Karayolları tarafından istimlak edilmiştir.

Biz Narlı nahiyesi sakinleri olarak, ağaların zulmüne karşı direneceğiz. Narlı halkı haklılığını duyuracaktır.

TOPRAK-İŞ SENDİKASININ AÇIKLAMASI:

POLATLI'NIN BEYLİKKÖPRÜ KÖY MUHTARI VE BİR KÖYLÜ TUTUKLANDI

Yıllardır toprak ağalarının ekmekte olduğu hazine topraklarını bundan bir süre önce topluca süren ve eken Polatlı'nın Beylikköprü köylüleri üzerindeki jandarma baskısı, gün geçtikçe artmaktadır.

Son olarak 6 Eylül 1975 günü, köy kahvesi, Beylikköprü Jandarma Başçavuşu Erol Erdoğan tarafından kapatılmıştır.

10 Eylül 1975 günü kahvenin önünde toplanan köylülere bir şey yapamayan Jandarma Başçavuşu, tek başına yakaladığı Asım Çiçek adlı köylüyü döverek karakola götürmüştür. Asım Çiçek, karakolda da ağır şekilde dövülmüştür. Köylüler karakolun etrafında toplanmış ve olayı protesto etmişlerdir. Bu arada 10 aylık hamile olan karısı Asiye Çiçek de kocasının dövülmesine mani olmak isteği için jandarmalar tarafından dipçiklenmiş, Polatlı Devlet Hastahanesine götürüldüğünde de hastahane yetkilileri tarafından geri çevirilmiştir.

Olay sırasında Jandarma Başçavuşu, 100 kadar jandarmanın stenlerini kadınların üzerine doğrulttturmuş ve köylüleri ölümle tehdit etmiştir.

Gene aynı gün, karakoldaki dövme olayını öğrenmek için karakola giden köy muhtarı Ali Osman Altınten'in ruhsatlı tabancası üzerinden alınarak, tartaklanmış ve Jandarma Başçavuşunu tehdit ettiği iddiasıyla göz altına alınmıştır. CHP Senatör adayı Uğur Alacakaptan ve eski Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Cahit Kayra'nın müdahalesiyle köy muhtarı kefaletle serbest bırakılmış ise de, ertesi gün mahkemece tekrar tutuklanmış ve ceza evine gönderilmiştir.

Ağır surette dövülen ve 15 günlük doktor raporu alan köylü Asım Çiçek de, Jandarma Başçavuşuna hakaret iddiasıyla tutuklanmıştır.

Köylüler, son günlerde jandarma baskısının arttığını, köyde fiilen sıkıyönetim uygulandığını, karakol personelinin ağalar tarafından beslendiğini ve hergün bol miktarda yiyecek ve 7 tane kuzunun karakola gönderildiğini söylemektedirler.

Jandarma Başçuvuşu, köy öğretmenine sokak ortasında silah çekmiş ve köy imamını da tehdit etmiştir.

Ayrıca, Kızıldere katliamına katıldığını her yerde açıklayan, Ankara'dan yeni tayin edilen Yüzbaşı, köylüleri topluca tehdit etmiş, «Bu toprakları size biçtirmeyeceğim» diyerek küfürler savurmuştur.

Halen köyde köylüler, saat 23'ten sonra sokağa çıkamamakta, geceleri köyün içinde devamlı devriye gezdirilmekte, jandarmalar evlerin avlularına kadar girmektedirler.

Tutuklanan köy muhtarını ve köylüleri cezaevinde ziyaret eden Toprak-İş Sendikası yetkililerine köy muhtarı Ali Osman Altınten «Mücadelemiz bitmedi, mücadelemize bundan sonra da kararlılıkla devam edeceğiz» demiştir.

ERZİNCAN'IN KARATUŞ KÖYÜNDEN TOPRAKSIZ KÖYLÜLER:

«ADALETSİZ DURUMA SON VERİLMEDİĞİ TAKDİRDE KENDİ HAKLARIMIZA KENDİMİZ SAHİP ÇIKACAĞIZ!»

«Bizler Erzincan ilinin Çağlayan nahiyesine bağlı Karatuş köyünün marabalarıyız.

«Köyümüzde, köyün ortak malı olan tarıma elverişli geniş miktarda arazi bulunmaktadır. Bu arazinin bir bölümü de işletmeye sokulmuştur. Ancak, işletilen bu arazi, emrinde birçok maraba çalıştıracak durumda olan toprak sahiplerine (Nurettin Gülaçtı, İshak Özkan, Abdullah Çorlu) yetkililerce köylülerin şikayeti üzerine sonradan vergilendirilerek verilmiştir.

«Ayrıca, bu işletmeye müsait arazi dışında, otlak olarak kullanmaya köyün ihtiyacını karşılayacak kadar (250 000 - 300 000 dönüm) arazi daha bulunmaktadır.

«Biz topraksız aileler olarak bir süre önce Erzincan 41 nolu Toprak Tevzii Komisyonu'na müracaat ettik. İlgili kuruluş dilekçelerimize herhangi bir cevap vermedi. Aynı konuyu tekrar 22.8.1975 ve 25.8.1975 tarihli dilekçelerimizle tekrar duyurduk. Dilekçelerimiz yetkili kuruluşlarda mevcuttur.

«Diğer taraftan köyümüz muhtarı, bizim için olumlu veya olumsuz, Toprak Tevzii Komisyonu'na bir beyanda bulunmadığı için herhangi bir işlem yapılamamaktadır. Gene muhtar, bu işletmeye müsait araziyi köyün otlağı olarak göstermeye çalışmakta ve çıkarı gereği herhangi bir beyanda bulunmaktan çekinmektedir.

«Halbuki köyün asıl otlağı dağlık bir arazi olup, köyün üst tarafındadır. Bu arazi köyün otlağına yetmekte, fazla bile gelmektedir. Esasen köyde tarım işi hayvancılıktan önde gelmektedir.

«Bizim ölümüzü gömecek bir karış mezar toprağımız bile yoktur. Köyde arazileri birçok aileyi geçindirecek durumda olan toprak sahipleri yanında, maraba olarak çalışmaktayız. Alın terimizi, mecbur bırakıldığımız için, bu toprak ağalarının kesesine akıtmaktayız.

«Köyümüzdeki işletmeye hazır ve işletilmekte olan tarıma elverişli toprakların biz topraksız ailelere verilmesini istiyoruz.

«Biz Karatuş köyünün marabaları olarak, yukarıda açıklamaya çalıştığımız adaletsiz duruma son verilmediği takdirde kendi haklarımıza kendimiz sahip çıkacağız.»

Hıdır Yıldız, Ali Yalçın, Süleyman Demir, Abbas Yıldız, Hüseyin Yıldız, Hasan Arslan, Kazım Tosun, İbrahim Koşan, Abbas Aksuyek, Hüseyin Tosun, İbrahim Taş, İsmail Çelik, Mehmet Balçık, Rıza Balçık, Kazım Bal, Mehmet Çetinkaya, Mehmet Yıldırım, Hıdır Ceviz, Süleyman Ceviz, Rıza Aran, Yunus Ilgır, Hüseyin Cömert, Mehmet Irmak, Veli Irmak, Asur Irmak,

İspanya'da yedi yurtsever idam tehdidi altında

Kahrolsun Franko rejimi Yaşasın FRAP!

İspanya Komünist Partisi (Marksist-Leninist) ile Anti-faşist Yurtsever Devrimci Cephe'nin ortak bir afişi.

İspanya'da faşist Franko rejimi, halkın yükselen mücadelesini bastırabilmek için yurtseverlere peşpeşe ölüm cezaları yağdırıyor. 27 Ağustos günü, Burgos'taki olağanüstü faşist mahkeme, iki Bask militanını ölüm cezasına çarptırdı. 11 Eylül'de ise, İspanya Anti - faşist Yurtsever Devrimci Cephesi'nin (FRAP) beş militanı, Madrid'deki bir askerî mahkemede yargılanmaya başladılar. İşkenceci bir polis memurunu öldürdükleri iddia edilen bu beş devrimci hakkında da idam kararı verildi. Gene Eylül başlarında, Madrid'de üç FRAP militanı daha tutuklandı. Bunların da 16 Ağustos günü bir polis teğmenini öldürdükleri iddia ediliyor. Bu üç devrimcinin de, faşist mahkemeler önünde idam talebiyle yargılanacakları bildiriliyor.

İspanya'da ve bütün Avrupa'da, tutuklandıktan sonra uzun zaman işkence gören ve şimdi de idam tehdidi altında bulunan bu yurtseverleri kurtarmak için yoğun bir dayanışma kampanyası gelişiyor. Franko'nun zindanlarında bulunan 300 siyasi mahkum, idamları önlemek için bir açlık grevi yaptılar ve bu yüzden 19'u hakkında yeni bir dava açıldı. Stokholm'da, Londra'da, Brüksel'de, Roma'da, Lizbon'da birçok kitle gösterisi ve açlık grevi düzenlendi. Batı Berlin'de, Frankfurt'ta, Düsseldorf'ta, Essen'de, İsviçre'de, Hollanda'da birçok fabrikada işçiler işi yavaşlatarak veya durdurarak faşist Franko diktatörlüğünü protesto ettiler. Fransa'da Bask milliyetinin yoğun olduğu eyaletlerde, binlerce gösterici yürüyüşlere katıldı. Paris'te FRAP ve Fransa Marksist - Leninist Komünist Partisi, diğer bazı kuruluşlarla birlikte gösteriler düzenlediler. İdamları önlemek için Hanover'de kurulan mücadele komitesine ve 6 Eylül günü bu şehirde yapılan mitinge, Aydınlık, Halkın Sesi ve Yıldız dergilerini destekleyen Türkiyeli devrimci ve yurtseverler de katıldılar.

İSPANYA HALKI SAVAŞIRKEN, REVİZYONİSTLER FAŞİZMLE KOLKOLA

Bu idam cezaları ve terör dalgası, Franko diktatörlüğünün halkın mücadelesi karşısında kapıldığı telaşı yansıtıyor. İspanya Marksist-Leninist Komünist Partisinin önderliğinde 1971 başlarında kurulan FRAP, bugün gitgide daha geniş kitleleri anti-faşist ve devrimci mücadeleye seferber ediyor. 1974 yılı içinde FRAP'ın İspanya'da bir çok önemli grevi örgütlediği ve yönettiği, ülkenin her köşesinden 500 000 emekçinin katıldığı sonbahar genel grevini de FRAP'ın yönettiği bildiriliyor. Bugün İspanya'da faşist canilerin işçilere, emekçilere, yurtseverlere diledikleri gibi zulmettikleri günler de artık geride kalıyor. Halkın devrimci şiddeti, Franko'nun işkencecilerini ve cellatlarını cezalandırmaya başlıyor. Beş FRAP militanı tutuklandıktan sonra, Madrid'de üç faşist zalim daha FRAP tarafından idam edilmiş bulunuyor.

İspanya halkının mücadelesi yükselir ve diktatörlüğü savunmaya geçmeye zorlarken, İspanyol revizyonistleri ne yapıyorlar? İspanyol revizyonist partisinin lideri Santiago Carrillo, «Demokratik Cunta» adı verilen bir hareket içinde, kralcılarla ve büyük sermayenin temsilcileriyle birleşmiş bulunuyor. Faşist diktatörlüğün «barışçı» bir gelişme içinde yerini demokrasiye bırakacağını öne süren bu akım, Prens Juan Karlos'un tahta geçmesini Franko rejimine sözümona bir «alternatif» olarak gösteriyor. FRAP, «Demokratik Cunta»nın yöneticisi Carrillo'nun Rus sosyal - emperyalistlerinin İspanya'daki temsilcisi olduğunu; Moskova'daki yeni çarlarla arasındaki bazı önemsiz çelişmelere rağmen sosyal - emperyalizmin yayılmacı ve saldırgan siyasetini tamamen desteklediğini; İspanya'daki Amerikan hakimiyeti yerine Rus sosyal - emperyalizmini geçirmeye çalıştığını belirtiyor. Carrillo, 6 Eylül günü Fransız revizyonist «Hümanite» (insanlık) gazetesine verdiği demeçte, FRAP'ın mücadelesini provokasyon olarak karalıyor ve faşizme karşı kararlılıkla mücadele etmenin faşist diktatörlüğe yaradığını iddia ediyor! Bütün Avrupa, faşist idamları durdurmak için seferber olurken, Carrillo, FRAP'a saldırmayı ve faşist zulmü haklı gösterecek «gerekçeler» ileri sürmeyi tercih ediyor!

TÜRKİYE HALKI, İSPANYA HALKININ YANINDADIR

İki süper devlete ve işbirlikçilerine, MC faşizmine ve sosyal - emperyalizmin beşinci koluna karşı mücadele eden Türkiye halkı, Amerikancı faşist Franko diktatörlüğüne karşı mücadele eden İMLKP'nin ve FRAP'in önderliğindeki bütün İspanya halkının, kendi kaderlerini tayin hakkı ve millî eşitlik için mücadele eden Bask, Galiçya ve Katalan azınlık milliyetlerinin yanındadır. Bütün halkımızı, bütün devrimci ve yurtseverleri, faşist Franko diktatörlüğünü protesto etmeye, İspanya yurtseverleriyle dayanışmalarını göstermeye, ülkemizdeki İspanya elçilik ve konsolosluklarına mektup yazarak, telefon ederek, telgraf çekerek idamların durdurulmasını talep etmeye çağırıyoruz.

6 Eylül günü Hanover'de yapılan Dayanışma Mitinginde

Türkiyeli devrimciler adına yapılan konuşma

«Değerli arkadaşlar,

«Faşist Franko rejimi, FRAP üyesi beş yurtseveri ve diğer yurtseverleri katletmek istiyor. Bu olay, yıkılmak üzere olan her rejimin halklara vahşice saldırdığını gösteriyor. Hitler ve Mussolini de halklara vahşice saldırmışlardı. Onlar da yıkılmadılar mı?

«Biz, savaşmaya cesaret eden halkların zafere ulaşacağına inanıyoruz. 12 Mart 1971'de, bizim ülkemizde de faşist generaller çetesi bir darbe yaptı. Yurtseverlere vahşice saldırdı. Üç yurtseveri idam ettirdi. Yüzlercesi sokaklarda kurşunlandı. Onbinlerce insanı, yazarı, öğretmeni, işçiyi, köylüyü zindana tıktı. Hattâ her okur-yazarı hapsetmeye kalkıştı. Ama her zaman, parlamento maskesini kullanarak faşist diktatörlüğü gizlemeye çalıştılar.

«Bizim Türkiye'deki revizyonistler, «Türkiye'de faşizm yok» diyorlar. Ama İskenderun'dan Adana'ya 130 kilometrelik yolu «Bağımsız, Bloksuz Türkiye!» diye yürüyen yüzlerce işçi, köylü ve gence faşist komandolar ve polis birlikte saldırıyor. Grevci işçilere polis ateş açıyor. Köylüler jandarma tarafından dövülüyor. Üniversitelere polis ve jandarma karakolları kuruluyor. Fakat Rus uşağı revizyonistler, faşizm olmadığını iddia ediyorlar. Çünkü onlar, iki süper devlete yaslanan Türkiye iktidarını faşist bulmuyorlar.

«Amerikan emperyalizmi, dünya halklarının kurtuluş savaşları yüzünden çöküyor. Hindiçini halkları zaferden zafere koşuyor. Sovyet Rusya, bizim ülkemizde Amerika'nın yerini almak istiyor. Eğer revizyonistler faşist iktidara karşı çıkarlarsa, yarın da patronlarına karşı çıkmış olacaklar. Bütün dünyada revziyonizmin ve faşizmin karakteri aynıdır. Eğer biz gerçek Marksist-Leninistler isek, bütün dünya halklarıyla birlikte emperyalizme, revizyonizme, Sovyet sosyal- emperyalizmine karşı savaşmalıyız.

«Yaşasın FRAP!

«Kahrolsun faşizm! Faşizme ölüm, halklara hürriyet!

«Kahrolsun Sovyet sosyal-faşizmi!»